

DOAMNA GRASĂ

Revista lunară de bun simț și cultură

Pret: un leu cin'zeci

Anul I, nr. 1, martie 2009

Grafie
și
porno grafie

Cuprins:

Editorial:	03
<i>Variațiuni pe o temă:</i>	
Ce este și ce nu este pornografia, varii contribuitori	04
Deschidem cazul: Grafie și Pornografie... ..	05
Cugetările tânărului Ódgon Calogon despre vintrele iubitei sale....	06
Pornografie de grafie veche	07
Pornografia, „un scandalos” atentat la bunele moravuri (?)	08
Pornografia sau deliciile simplități.....	10
Câteva jumătăți de adevăruri	11
O fereastră de sexualitate contemporană.....	12
Închidem cazul „Grafie și Pornografie”	13
<i>Interviuri, recenzii:</i>	
Interviu cu Javier Marina	14
În goana după anticariate și librării	16
Recenzii în contrapunct	17
Teatru și muzică	18
Film	19
Misterul de la 120	20
Scenaclu	21
<i>Salonul literar al Doamnei Grase</i>	
Poezie, Cristi Cotarcea.....	22
Poezie, Sergiu V. Vasile	23
Inimă sfărâmată, Adrian Haidu	24
Tineri foiletoniști, la arme!	25
Interviu Studenti & Colții lui Sever	26
Horoscop & ...pe Vremea lui Tanti Varvara.....	27

Despre cum s-a născut revista

Revista asta e de la Dumnezeu. Pe bune. Așa cum mi-a dat-o el mie așa v-o înmânez eu vouă. Și ca să nu se creadă că sunt un fals profet (căci mulți sceptici sunt Doamne, pe lumea asta) mi-a zis să vă spun următorul lucru: ata adonai eloheinu, melek ha olam...a zis c-o să-nțelegi voi. Și mi-a zis:” Să nu le vorbești despre Mine, să le spui despre revistă, căci asta e important”. Care va să zică, revista e un semn din transcendent, un foton din lumina eternă, care bătea demult în geamurile lui Blaga. Doamne ajută, frații mei, că demult n-am mai avut asemenea revistă, cu de toate și cu toți. Programul ei este divin și ușor esoteric (“slightly esoteric”-pentru amatorii de finețuri bilingve). Trebuie citită cu exces de zel și de credință și cu minim scepticism pentru că vorba aia și lui Dumnezeu îi place ce e calculat și de bun simț. Dar trebuie citită. Și dacă se găsesc mici greșeli, pe ici pe colo, printre rândurile divine, asta nu e vina nimănui, căci Domnul, Dumnezeul nostru, cel însetat de tautologii (eu sunt cel ce sunt) nu are gramatică. Asta e a oamenilor.

Singurul argument pe care mi l-a dat (căci El nu se obosește cu argumente) a fost că au existat prea multe cărți sfinte și că de când cu progresul mass-media ar trebui ș-o revistă de același fel. Sfântă. Au révoir.

Revistă editată sub latul patronaj al Doamnei Grase

Redacția:

Iulian Curuia, redactor șef
Radu Dima, redactor șef
Irina Macedonski, secretar de redacție

Colaboratori permanenți:

Alina Apostu
Sever Gulea (in spiritu)
Adrian Haidu
Aura Mircea

Codruța Mariș
Dorina Maria Ivan
Andreea Breazu

Invitați:

Ion Manolescu
Dan Cîrjan
Sorana Ghița
Cristi Cotarcea
Sergiu V. Vasile
Luca Gherasim
Paul Păun

Editare și corectură:
Andreea Breazu

Codruța Mariș

DTP și Publicitate:
Irina Macedonski

Desene de
Marius și Pandle
Fotografii:
stockxchange.com

Adresa redacției:
doamna_grasa@yahoo.com
www.doamnagrasa.ro

Mulțumim celor care au făcut posibilă apariția acestei reviste:

Carmen Mușat
(Redactor-șef Observator cultural)
și
Ion Manolescu
(Lector Dr. catedra de Literatură română)

Doamna Grasă: Geneza

„În literatură e greu, dragă, nu poți să-ți dai seama întotdeauna...”

Se zice c-ar fi fost croitoreasă, că n-ar avea părinți, că s-a născut epifanic dintr-o concentrație mai puternică a materiei în diverse locuri din București. Oamenii care-o știu vorbesc despre ea cu stimă și rezervă. Din obezitatea transcendentului a fost trimisă aici să fie matroană și îndrumător cultural printre oamenii de litere și nu numai. Și-a găsit acoliți, care, după cum sincer recunoaște, îi dau uneori dureri de cap. Dar îndură în așteptarea marilor anonimi, căci primul lucru pe care l-a zis când a venit pe pământ a fost: „Să dăm, în mă-sa, un Eminescu!”. Are în acest scop, un salon de „maniere culturale și literare” și s-a gândit că i-ar trebui și-o revistă. Iat-o.

Ea reflectă întocmai modul de bun simț și câteodată snob în care Doamna Grasă și mamelucii ei literari privesc ce se-nțămplă în cultură. În general, în salonul Doamnei Grase poate ajunge oricine are pretenții și poate să le susțină prin scris. Desigur, câteodată firea capricioasă a doamnei noastre s-ar putea să moțâie cu indiferență tocmai pe lângă ce merită atenție și să entuziasmeze inutil pentru ce nu merită, dar, și-acum o să folosesc cuvintele dumneaei, „În literatură e greu, dragă, nu poți să-ți dai seama întotdeauna...”. Pentru că în general asocierea cu preocupările literare, mai ales când e înlesnită de o doamnă a cărei faimă e cel puțin ambiguă, poate stigmatiza social pe vizitorii fideli ai salonului ei, aceștia și-au ales bineînțeles pseudonime. Dar dacă le lipsește numele să fiți convinși că nu le lipsește personalitatea.

Deasemenea, Doamna Grasă nu scrie, ea doar înlesnește scrisul și se rezumă din când în când, cu o stranie modestie, să spună lucrurilor pe nume. În rest, prezența ei spectrală (deși consistentă, căci și un spectru poate fi gras!) abia dacă se face simțită. Unii chiar spun că n-o văd, că n-ar fi atât de grasă. Există însă o teorie cvasimistică care e acceptată de majoritatea: că Doamna Grasă se hrănește cu orgoliul și mândria de a avea la saloanele ei cât mai multe lucruri citite și cât mai bune. Grasă, care va să zică, văzând că lumea se implică și slabă pe măsura lipsei de entuziasm. Ea, și asta o face încă și mai greu de recunoscut, va varia deci în greutate.

Editorial

Nu știu dacă se simte nevoia unei reviste în facultatea de litere sau dacă cei care-o simt sunt pur și simplu prea îngroziți de o asemenea idee (și de legenda insucceselor ei trecute) ca să mai iasă la rampă. Noi (cei puțini sau mulți), al căror nume umple caseta redacției simțim această lipsă. Dar nu ca fiind insuportabil de apăsătoare pentru că, la o adică, am putea foarte bine trăi și fără ea. E nevoie de o revistă pentru că, în primul rând, lumea se plictisește foarte tare la litere, în al doilea rând pentru că în afara cnaclului de la 120 sunt prea puține piețe de desfacere pentru opiniile, nu întodeauna curriculare, ale studenților de-aici, și în al treilea rând pentru că e puțin paradoxal că tocmai facultatea de litere să nu aibă una. Argumentele mele sunt pe rând, afective, de principiu și de bun-simț.

Doamna Grasă nu-și propune nici o direcție: nu e postmodernistă, douămiistă, fracturistă, elitistă. E spațiu liber de descărcare a energiilor culturale: fie ele literare au ba. Nu atât de liberă însă cât să accepte toate efuziunile și difuziunile. Dar mai ales, e în permanentă căutare de oameni care n-au venit la această Facultate doar pentru că n-au putut intra la o alta. Și are nevoie de acești oameni pentru că își dorește o viață lungă.

De asemenea (și asta e neșansa fiecărei generații, să o ia mereu de la capat) nu știu cum au reacționat oamenii de la litere la celelalte reviste și dacă cineva va reacționa pozitiv la aceasta. Unii studenți, întrebați, au spus că vor integrale și horoscop. Asta ar fi în măsură să descurajeze pe oricine. Dar Doamna Grasă e încăpățânată și știe mai multe de-atât și vrea să fie ultima care cântă. Iat-o. Dar faptul că a apărut primul ei număr înseamnă prea puțin. Criteriul ei de apariție a fost în primul rând cantitativ: „Ce-ar fi să facem o revistă?” și-apoi calitativ: „Ce-ar fi să facem o revistă bună?”. Nu știu în ce măsură ne-a reușit a doua parte.

În ceea ce privește competența oamenilor de la această revistă, va voi spune doar atât: că nu e unul dintre ei care să nu se fi îndoit (explicit sau nu) măcar o dată de competența și atribuțiile celorlalți. Asta e bine pentru că discuțiile afective sunt întodeauna contracarate cu argumente, cele argumentative cu afecte, așa cum le stă bine oamenilor pretențioși de la litere care as-piră la reviste supercalifragilistice.

Iulian Curuia

Doamna Grasă a întrebat:

Ce este pornografia?

„Pentru Jean Baudrillard, lumea de astăzi stă sub semnul tendinței spre excesiv (pe care o numește „extaz”): exces de materie corporală, adică obezitate; exces de violență (așadar terorism); exces de sex (prin urmare pornografie). Ar mai fi de spus că starea de extaz implică o creștere nesătoasă, lipsită de finalitate, asemănătoare excrescențelor metastatice, iar, dintr-o asemenea perspectivă, pornografia se instaurează atunci când sexualitatea se cancerizează, găsindu-și finalitatea doar în ea însăși și definindu-se ca un cancer al libidoului.

În lumea actuală există o întreagă industrie și o întreagă piață a sexului, căreia pornografia îi slujește drept formă de publicitate. Ea presupune o atitudine pozitivă față de sex, stimularea dorinței prin mijloace specifice marketingului, Managementul pasiunii libidinale. Sub această formă o întâlnim pe toate drumurile, mediul ei cel mai prielnic fiind spoturile publicitare de la TV, în care aluzia sexuală este omniprezentă.

În schimb nu este pornografie literatura valului 2000 în care, de parte de a fascina, sexul provoacă oroare, dezgust, terorizează.” (Octavian Soviany)

„Pornografia este exces de banalitate. Este lipsă de mister. Este excrescență și gol îmbrăcat în trupuri. Pornografia nu e tandrețe, nu e frumusețe, nu e puritate. Pornografia te înghite ca o caracatiță.” (Miruna Vlada)

„Vreți să definesc granița dintre eros și pornos? Grea întrebare. Telepatie de grup. Și tot la pornografie ajungem. Nu toată telepatia în grup e pornografie, dar poate duce acolo. Întrebarea e dacă toată pornografia în grup e telepatie.” (Cristina)

„Pornografie e tot sexul ăla fără dragoste. La mine e clar că a face dragoste e cu totul altceva decât a face sex. E pornografie tot ce nu-i artistic. De exemplu nudurile. Știu o grămadă de fotografii cu nuduri care-mi plac, care sunt foarte expresive și foarte artistice, dar știu și o grămadă de fotografii cu nuduri care mă scârbesc prin vulgaritatea și superficialitatea lor. Pornografie e tot ceea ce-i simțit doar cu trupul.” (Andra Maria)

„Nu există o limită între pornografie și non-pornografie. După părerea mea pornografia poate include arta, sau, mai bine spus, esteticul. Consider că „povestea erotică” a capatat o nuanță ne-gativă în momentul în care societatea a căutat-o în trivialitate.” (Anonim)

„Pornografia... termen actual care a suferit relativizarea, la rândul său. Bun, rău, pornografie... Așa cum fiecare își are propriul etalon de moral, bun, rău, prost, deștept.... de ce nu și conceptul personal de pornografie? La urma urmei, orice regulă ar stabili în mod miraculos un grup de cercetători englezi, noțiunea în sine va avea întotdeauna conotații diferite de la o persoană la alta...

Pornografie?... Pornografie e ceea ce fiecare dintre noi respinge în mod involuntar... și asta nu înseamnă întotdeauna obscenitate!” (Anonim)

„Pornografia nu e sex. Doamna Grasă sună porno.” (Anonim)

„Pornografia e atunci când un bărbat și o femeie se caută,/ Când se caută toată noaptea cu chibritul aprins/ Prin toate văgăunile patului, unul pe altul, cu disperare,/ Cu încăpățănare, cu alienare și cu poftă// Până când fiecare dă de o pasăre moartă din care/ Curge sânge până e golit și celălalt.”

(Darie Duncan)

Cristi Cotarcea

Două chestiuni, nu una

E curios că, pentru o temă ca grafie și pornografie, ochiul și mintea celor cărora le-a fost cerută o părere s-au îndreptat spre cea de-a doua parte a cerinței. Că neuronii contemporaneității sunt suscitați mai mult de ce e pornografic și mai puțin de ce e grafic (sau grafomaniac), e o concluzie la care se poate ajunge și fără un sondaj public. Concluzie într-o oarecare măsură neliniștitoare. Se pare deci (și nu fac decât să inserez un alt truism) că ce pornografic e infinit mai interesant și mai tentant decât ce e grafic. E ce-i drept și mai țipător, reclamă (de multe ori, ilegal), mai multă atenție. În primul rând pentru că se face în văzul lumii (filme, teatru), cu ușile deschise. Nimeni nu bagă-n seama grafia (în afara celor câțiva „handwriting analysts”) și nu poți spune până la urmă că e o ocupație. Sau n-o mai poți spune. Vorbesc strict de modul de scriere a unor semne grafice. Și nu e până la urmă un infern al curiozității. Asta pentru că în primul rând nu răspunde unui mare interes. Pornografia răspunde în schimb și o face cu peste măsură: ea arată ce nu se știe, cu maximum de obiectivitate: viziunea din afară! Și tocmai aici e pericolul ei, căci vulgarizând (nu peiorativ) îndepărtează, îți oferă o imagine din viscere, secționată ca să fie cât mai evidentă, lucrată ca să fie cât mai aproape de real. Ca un roman na-turalist dintre cele excesive și proaste, nu mai lasă loc de „interpretare”, totul e pe față...finalitatea e un orgasm și-o satisfacție pur practice, sau în cele mai bune cazuri, profesional mimate. Vedeți, copii, așa se-ntâmplă când...

Pornografia e o grafie explicită a sexului: e ca și cum l-ai privi pe scriitor scriind și a-i acorda tocmai acestei acțiuni din urmă maximă importanță. Dacă s-ar urmări cu o cameră de filmat gesturile unui scriitor sau gesturile oricărui alfabetizat scriind (un „L” caligrafiat cu onduleuri languroase, suspansul colonului „:”, satisfacția grafico-sonoră a unei asonanțe) am putea vorbi de o pornografie a grafiei. Dar desigur aceasta e numai o metaforă. Cu luciditate susțin că printr-o asemenea alăturare („grafie și pornografie”) cel de-al doilea termen e infinit mai interesant. Asta dacă nu-l plasezi pe cel de-al doilea pe platourile artei. O pornografie grafică, par exemple. Sau dacă nu pui grafia sub semnul maniei, căci grafo-mania e mai interesantă decât pornografia. Cel puțin pentru unii. Și uite-așa se fac taxonomii inutile și discuțiile s-ar putea prelungi mai departe de răbdarea acestui articol care nu vrea decât să verbalizeze un adevăr arhicunoscut: că dacă spui pornografie, lumea-ntoarce capul!

Julian Curuia

DOAMNA GRASĂ *aneta 2009*

-namaguni-

Grafie și Pornografie

Cugetările tânărului Ódgon Calogon despre vintrele iubitei sale

Când începi un discurs despre un lucru, e bine să știi despre ce vorbești. Și dacă cumva îți dai seama că specificul lucrului despre care vrei să vorbești îți scapă, e de asemenea bine să încerci să îl găsești. Încercând să îți dau seama ce e pornografia și în ce raport se află cu grafia, nu am pretenția să dau o definiție a pornografiei lipsită de orice echivoc. Dar se pare că atunci când pui întrebarea „ce este pornografia?” primești atâtea definiții câte răspunsuri, iar această situație mi se pare excesivă și nefondată. Pornografia nu e nici dragoste, nici Dumnezeu. Trebuie să poți vorbi coerent despre ea în anumite limite, trebuie să aibe câteva trăsături specifice prin care să o poți deosebi și identifica.

Orice discurs care tratează o problemă, sau o serie de probleme, începe prin a face distincții. Motivul este lesne de înțeles: cu cât delimitezi mai bine lucrul sau lucrurile puse în problemă de întreg domeniul discuției, cu atât mai ușor devine să prezinți altora gândirea ta cu privire la lucrurile respective. Nu sunt unul să refuz asemenea înlesniri. Iată deci distincțiile de la care pornesc (chit ca unele vor părea banale și de bun simț, își au rostul în construirea discursului):

1. Înțelegând prin grafie toate tipurile de expresie umană cu valențe artistice, de tipul literatură, pictură, film etc. observ că pornografia apare numai ca rezultat al unor astfel de întreprinderi. Între cele două există o relație de subordonare, pornografia fiind un anumit tip de grafie. Rămâne de stabilit care anume este specificul ei, dar pentru început e bine de subliniat că pornografia e întotdeauna o expresie, o reprezentare, un produs finit—ceea ce introduce a doua distincție.

2. Nici o acțiune nu e pornografică în sine. Dacă descriu un act sexual într-un mod considerat pornografic, nu partida de sex e pornografică, nici întreg procesul prin care mi-am compus descrierea, ci descrierea mea. Filmul unui act sexual poate fi pornografic, nu actul sexual—care ar putea fi foarte bine filmat într-un mod considerat artistic.

3. Mai există însă un alt tip de reprezentare care poate să fie pornografică, în afară de modalitățile de expresie exterioare cu care suntem obișnuiți—și anume imaginația. Imaginația este un proces reprezentativ, chit că noi înșine suntem singurii receptori ai săi de obicei, și ea are o clară componentă pornografică. Ce trebuie subliniat aici e că și reprezentările numite de obicei fantezii sunt pornografice în aceeași măsură în care filmele sau pozele sau pozele recunoscute ca atare sunt. Dacă ai o fantezie sexuală, nu elementele care compun fantezia sunt pornografice, ci imaginea pe care o crezi tu, în totalitatea ei. Imaginația noastră poate să ia ca materie primă pentru fantezii material din orice sursă, adeseori din surse non-pornografice, și simplul fapt că produsul finit al imaginației e mult mai volatil decât cele ale celorlalte modalități de reprezentare nu schimbă cu nimic caracterul pornografic al fanteziilor. În momentul în care ne folosim de o formă de expresie exterioară a pornografiei, imaginația pornografică e în gen-

eral suspendată: mintea primește stimulii de care are nevoie în mod direct, iar imaginația poate să opereze la un nivel mult mai puțin intens.

4. Există anumite reprezentări de tipul filmelor, povestirilor, desenelor etc. care sunt considerate pornografice. Specificul fiecărui caz în parte e neimportant: ceea ce este considerat sau nu pornografic variază bineînțeles, în anumite limite, de la cultură la cultură și de la perioadă la perioadă, și scopul aici nu e să analizăm caracterul unei anumite pornografii, ci tocmai să găsim acele elemente care unifică toate expresiile considerate pornografice.

5. Pornografia nu e o invenție recentă. Pornografia există de când există fantezii. Industria pornografică și explozia ei sunt fenomene recente, dar și industria textilă și explozia ei sunt fenomene relativ recente. Nu trebuie confundată industria pornografică cu pornografia.

6. Trebuie cercetat dacă pornografia se rezumă la reprezentările sexuale, sau dacă și alte impulsuri și stări (agresivitatea, violența, tristețea, plictisul) au reprezentările lor pornografice.

Acestea fiind zise, ce este, totuși, pornografia? Umberto Eco încearcă la un moment dat în „Șase plimbări prin pădurea narativă” să definească specificul filmelor pornografice. Caracteristica esențială asupra căreia se oprește este aceea a timpului acțiunii. Într-un film pornografic, spune el, timpul acțiunii va fi identic cu timpul reprezentării. Orice acțiune, indiferent de importanța ei, va fi prezentată în exact atâta timp cât i-ar lua să se desfășoare în realitate. După cum recunoaște și Eco puțin mai jos în același capitol, criteriul este insuficient. Sunt filme care nu au nici o legătură cu pornografia, dar la care criteriul s-ar aplica. Voi prelua deci acest criteriu și îl voi include într-unul mai larg, și anume cel al explicitării.

Orice material considerat pornografic este caracterizat printr-o explicitare excesivă. Explicitarea are loc nu doar la nivelul descrierii (a ceea ce este prezentat), ci și la nivelul modului de prezentare—timpul acțiunii de care vorbea Eco este o modalitate de realizare a acestei explicitare. Ceea ce este considerat suficient de explicit pentru a fi pornografie variază în anumite limite, după cum am mai spus, de la epocă la epocă și cultură la cultură, și o încercare de delimitare la acest nivel nu-și are locul aici.

Însă nici acest criteriu lărgit nu este suficient. Există filme care nu sunt considerate deloc pornografice deși au un grad mare de explicitare, ba chiar dimpotrivă. Multe filme în care apar scene explicite sunt luate ca fiind opere de artă și nu exemple de pornografie (cum ar fi „Eyes Wide Shut”, al lui Kubrick).

Trebuie observată o nouă caracteristică. Pornografia este un punct mort. Este o reprezentare închisă, care nu reușește să se depășească. Pornografia nu invită la interpretări. Ca onanismul, e stearpă și își este suficientă sieși. Ea nu exprimă mai mult decât ceea ce se arată. Ea nu presupune deschideri hermeneutice: se descarcă la primul contact, iar structurile aluziv-sugestive care să trimită la ceva

mai mult decât reprezentarea din fața ochilor lipsesc.

Încerc atunci să dau o definiție a pornografiei, și anume: o reprezentare e pornografică dacă e explicită excesiv și dacă nu reușește să se depășească. Realizez că această a doua criteriu e pasibil de discuții interminabile, și voi reveni asupra problemelor posibile.

Orice tip de reprezentare are specificul său, caracteristicile și carențele aferente. Printre ele se găsește și gradul de abstractizare a reprezentării. Arte ca filmul, fotografia, sculptura au posibilitatea de a fi mult mai concrete decât reprezentări ca scrisul sau muzica. În funcție de creșterea gradul de abstractizare scade și șansa de a oferi o explicitare cât mai adecvată realității și se face simțită mai mult, ca o nevoie de bază în producerea reprezentării, mâna autorului. Filmarea unei partide de sex necesită în mod absolut, la nivelul celui mai mic numitor comun, mult mai puțin efort creator din partea celui ce filmează decât trebuie să aplice cel care o descrie folosindu-se de limbaj. Și cu cât intervenția celui ce produce reprezentarea e mai redusă, cu atât șansele ca reprezentarea respectivă să fie recuperată și revalorificată sunt mai mici. De aceea literatura considerată pornografică va avea întotdeauna șanse mai mare să fie recuperată și revalorificată, să se depășească poate chiar fără voia autorului. Aceste discuții se vor aplica la opera respectivă, însă, și nu țin de o definire a pornografiei.

Un alt lucru care mai trebuie observat e că pornografia acționează cu predilecție asupra unor stări sau impulsuri simple (excitarea sexuală, agresivitatea, foamea, setea etc.) și acționează asupra lor, oferind stimuli mentali și intensificându-le. Există sau pot exista reprezentări pornografice pentru oricare din stările acestea. Subliniez, există o pornografie a sexului, a violenței, ar putea exista o pornografie a foamei sau a setei, bazate pe lucrurile spuse mai sus. O reprezentare explicită, făcută cu scop artistic, dar care nu reușește să depășească nivelul de doar reprezentare explicită poate fi trecută fără jenă în rândurile creațiilor pornografice.

Voi încheia spunând că problema devine și mai interesantă, măcar la nivelul jocului conceptual, în cazul stărilor mai complexe cum ar fi tristețea sau plictisul. Poate că melodrama, spre exemplu, este un tip de pornografie a tristeții. Sau poate că The Office (variantea britanică) este o pornografie a penibilului. Iar un film în care vopseaua se usucă pe un perete timp de patru ore poate că ar putea fi o pornografie a plictisului. Întrebarea dacă este posibilă o pornografie a acestui gen de stări, și cum ar arăta, și dacă există, poate da naștere multor rezultate interesante, acceptând, totuși, că termenul s-ar putea să fie folosit abuziv.

Radu Dima

Pornografia de grafie veche

Dacă s-a crezut vreodată, cum în mod sigur s-a crezut, că noi cei de astăzi am fi cu mult mai inventivi în materie de sexualitate și că „prestidigitia” noastră în materie de sex (afișată atât de des în operele noastre literare) e la apogeu sau că libertinajul sexual de-acum e demn de admirat știu cel puțin un exemplu împotriva acestor convingeri: mesopotamienii. Într-o scriere mai veche decât civilizația grecească, Inanna (variantă mitologică pentru Ishtar) deplânge lipsa bărbaților apti:

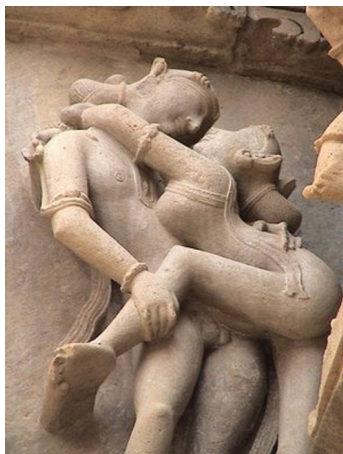
*„Inanna: Ci mie, vulva, mo-
vilită rotofeie,/ Cine se va găsi
să mi-o lucreze? Prin vulva-mi
de Regină, prin brazda ume-
zită/ Cine se va găsi să-și
treacă plugul?*

*Corul: O, Puternică Stăpînă,
chiar Regele ți se va-nfige-n
brazdă./ Dumuzi, Regele, te va
munci!*

*Inanna: Ci vino-atunci! Și
brazde-adînci în mine să faci,
o tu, pe care însămîi te-am
ales.!”*

Despre acest Dumuzi există și alte poeme (unul foarte frumos, despre moartea lui) dar nici unul care să-i aducă asemenea elogii, de om care poate să satisfacă dorințele zeiței iubirii și războiului. Se pare că femeile din Babilon sunt o copie fidelă a zeilor pe pământ când vine vorba de satisfacerea eroticilor nevoi. Căci ce nu zic și ce nu fac pentru propria bunăstare sexuală: „Se iau câțiva peri smulși din blana unui țap în călduri, și puțină sămînță de la el, și câțiva peri de la un berbec în călduri...se amestecă toate laolaltă și se lipesc apoi de șalele iubitului, după ce se va fi rostit deasupra lor, de șapte ori, pomenita rugăciune.” Ori tocmai aici, în aceste rugăciuni e punctul nostru de interes, pentru că, cu o oarecare indulgență, ele pot fi interpretate drept literatură și, mai ales, pot fi judecate drept pornografice (de către cei conservatori și pudibonzi). Iată cum sună una din aceste rugăciuni:

*„Afiță-te! Stîrnește-te! Să ți se-nvrîtoșeze
mădularul! Afiță-te ca un cerb! Afiță-te ca
un taur sălbatic! (...) Uple-mă de șase ori
la rînd, ca un berbec! De șapte ori la rînd,
ca un cerb! De douăsprezece ori la rînd, ca
bărbătușul potârnică! Iubește-mă cum fac
cerbii! Ci eu, ocrotită de zeul Ningirsu, eu te
voi ușura!”*

Mărturii de acest fel sunt numeroase, mai mult sau mai puțin elocvente. Din păcate, în privința practicilor sexuale propriu-zise nu s-au găsit decât câteva treceri în revistă: se putea face dragoste pe pat, pe terasă, pe strada mare, într-o fundătură, în pragul ușii, la lupanar. Bărbatul putea să-și „sodomizeze” iubita, „să se lase călărit de ea”, s-o ia de-a lungul patului, pe la spate sau câteodată „să joace el însuși rolul femeii” - cu slugile lui, cu slugile altuia, sau cu ajutorul unui profesionist (căci erau pe vremurile acelea și „invertiți calificați”).

Philipp Aries menționează și cazuri când un bărbat se visează sodomizând un cadavru (!!!). Capacitatea unui bărbat de a-și conduce ibovnica la orgasm purta foarte măgulitorul nume de niș libi, răscolirea inimii. Despre felație și cunilingus sau în general despre folosirea sexuală a gurii nu apare, pare-se, nici o referire deși, în aceeași perioadă, felația și cunilingusul erau foarte bine cunoscute la egipteni. Ar fi mai mult de spus despre semnificația religioasă a sexului (și deopotrivă socială) pentru că dincolo de conținutul vădit erotic, textul pe care l-am prezentat e până la urmă o rugăciune. Dar asta necesită spațiul unui alt articol. Ce e de reținut e surprinzătoarea dezinvoltură sexuală a mesopotamienilor (pe care atâta timp creștinismul a privit-o drept păgână), că într-o societate primitivă femeile puteau să pretindă, cel puțin în privința „trata-

mentului” sexual, drepturi egale cu ale bărbaților și că până la urmă, să n-ai șansa să nu te bucuri de ce e natural (de un lucru de care până și zeii îl practică sus în sfere) e sursa unei mari tristeți. Căci nefericit era în Babilon : „bărbatul rămas holtei [...] care nici nu-și luase nevastă, nici nu crescuse copii și femeia care nici nu-și pierduse fecioria, nici nu fusese pătrunsă, (și căreia) nici un bărbat nu-i descheiasse haina și nu-i dăduse în lături rochia ca să o strîngă la pieptul lui și să trezească în ea plăcerea pînă ce țițele i s-ar umfla de lapte și ea ar zămisi”.

Iulian Curuia

Pornografia – „un scandalos atentat la bunele moravuri” (?)

Există pornografie în literatură? Când vorbim de literatură, desigur, nu de pseudobeletistică de consum. Se poate să fie compatibile aceste două concepte? E destul de problematic: cum se împacă ele între ele, cum se împacă literații cu împăcarea lor, și, mai ales, cum se împacă cititorii cu sinteza dintre ele (iată, putem trage o primă și mult prea timpurie concluzie că eu găsesc o sinteză între ele). Dacă v-aș ține acum prelegeri de estetică v-aș bate la cap cu va-loarea intrinsec artistică a unui act zis pornografic în literatură, dar decamdată asta –valoarea artistică ziceam - face doar obiectul amintirii sale aici. Subiectul e prea amplu (minunat, dar amplu), iar dezbaterea lui prea sățioasă ca să ne ocupăm de el acum. De aceea vom încerca un fel de trecere în revistă – ceea ce facem și la propriu - a câtorva întâmplări din literatura română, întâmplări care, pornind de la premise de natură pornografică, au iscat și controverse.

Literatura română nu e una chiar bogată în picanterii, însă există câteva evenimente, sau am putea să le numim chiar nefericite incidente, când receptarea unor scrieri ca materiale pornografice a adus cu sine consecințe neplăcute. Repercusiunile par să muște mai ales în perioadele de existență a avangardelor. Prin plăcerea lor de a nega oficial și programatic tradiția, convențiile și așa-zisa autoritate a codurilor de maniere sociale, ruptura lor de convenționalism a devenit inerent ea însăși una de natură oficial-socială. De aceea poate în astfel de perioade inovatoare și rebele, lipsa de convenționalism, pudicitate și maniere a fost receptată mai acut decât în alte epoci și în consecință și mai aspru pedepsită.

Spre exemplu Ion Creangă scrie legendara Poveste a poveștilor în perioada 1877-1878. Textul a fost și citit în public la una dintre ședințele Junimii. Publicarea poveștii nu se înfăptuiește însă în timpul vieții scriitorului, ci la destul de mult timp de la moartea sa. Povestea poveștilor apare tocmai în 1939 într-o ediție de lux la Editura pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”, iar după anul de cumpănă 1989 a fost reeditată, de mai multe ori, în formate lucioase și atrăgătoare, însoțite de ilustrații, tradusă și în engleză și în franceză, și chiar în format audio. Cu nu foarte mult timp înainte de prima ediție a Poveștii poveștilor, în 1929, Geo Bogza debutează cu volumul Jurnal de sex, căruia îi urmează îndeaproape volumul din 1933 Po-

emul invectivă, care îi va aduce binecunoscuta acuzație de „atentat la bunele moravuri”, fiind chemat în instanță, judecat, condamnat și închis de două ori la Văcărești, în 1934 și 1937. Ultima dată acuzația îi fusese adusă de către Academia Română. Tot în 1937, în revista Azi, Geo Bogza încearcă să răspundă acuzației de pornografie care i se adusese replicând că „Poemul-invectivă nu e pornografie. Îl cunosc, e scris de mine. Dacă are să i se găsească, totuși, o vină, atunci aceasta e de zece ori mai gravă decât pornografia. Poemul-invectivă e un cumplit atentat, o, nu la bunele moravuri, ci la existența liniștită a lumii.”

În același climat, la 1 octombrie 1931 pare să apară primul și ultimul număr al unei reviste „în patru pagini lunguiețe și cu titlu impronunțabil, chiar numele organului sexual bărbătesc”, după cum notează Ovid. S. Crohmălniceanu în capitolul Avangardism în haină militară din Amintiri degrozate. Ne vom opri asupra ei. Considerăm că isprava nu a fost destul de mediatizată, așa că am crezut de cu-

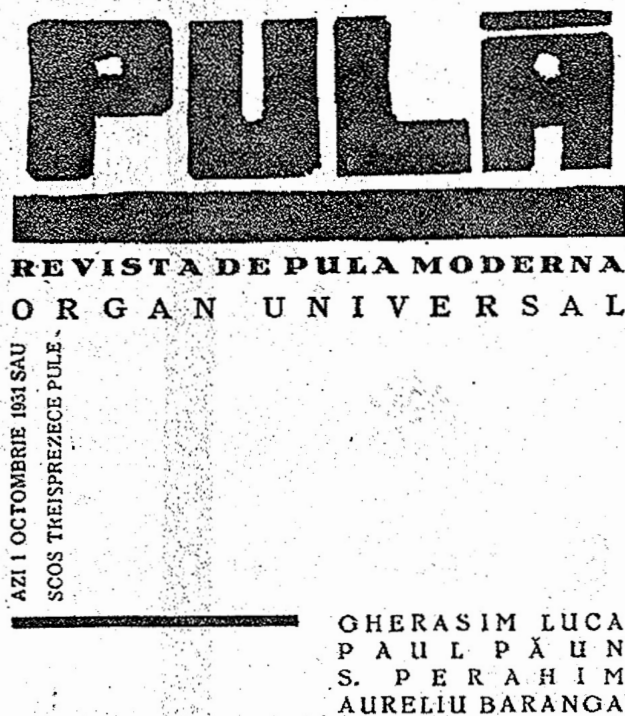
unul dintre ele i-l trimit lui Nicolae Iorga direct acasă, cu dedicația „Tu ai? N-ai!”. Conservatorul N.Iorga n-a avut cu siguranță la fel de mult umor cum va fi având Titu Maiorescu ascultându-i lui Creangă mai-sus-amintita poveste. De aici pare-se că li s-a tras celor patru curajoși de acum binecunoscuta acuzație de „atentat la bunele moravuri” și arestarea și trimiterea lor tot la închisoarea Văcărești.

Interesant e că, Sașa Pană își amintește în volumul Născut în '02 că momentul în care s-a petrecut arestarea algiștilor ar fi fost în 1933 și nu în 1931: «A doua zi (14 iulie 1933, nota noastră) plecam pentru luna de concediu cu Mary la Piatra Neamț.(...) În ziua următoare s-a ivit prilej de mare mahnire. Eram în parc, frunzăream Cuvântul. Un titlu mă oprește: „Un scandalos atentat la bunele moravuri. Câțiva „literați” adolescenți tipăresc o revistă scabroasă pe care o trimit pe la casele oamenilor.” Subit m-am gandit: „sunt algiștii”, și nu mă înșelasem.»

Dacă admitem că ar fi greșită data de pe co-perta revistei, atunci putem presupune că greșeala de tipar, desigur intenționată, a fost făcută pentru a preântâmpina viitoarele neplăceri și scandaluri. Dacă însă revista chiar a apărut la acea dată (și doar scandalurile le-a cauzat mai tarziu), atunci demersul poate fi privit ca un act de curaj de a face public posibil neoficial (paradoxal, nu?), conținutul licențios al revistei. În 1931, și chiar și în '33 și, dacă ne gândim bine chiar și azi, să apară într-o revistă literară ima-gini cu redactorii șefi în toată splendoarea nudității lor, e un act de mare curaj și chiar de bravură, prin bravură înțelegând nuanța aceluia curaj căutat de a-și arăta la propriu virtutea „bărbăției”. Nemaiinsistând asupra fotografiilor și ilustrațiilor grafice ale efemerei publicații, vă lăsăm să degustați și singuri conținutul poeziilor apărute în paginile revistei „organ universal”.

Ajungem însă, în concluzie, la întrebarea dacă este sau nu pornografie acest licențios al scrierilor literare. Ne întrebăm dacă poate fi acuzat și condamnat un text pe baza acuzației de pornografie? Și sper să nu mai fie nevoie să ne punem întrebarea, care cu timpul și-a aflat răspunsul, și care, să sperăm, că acum e pe deplin clarificată, acea întrebare supărătoare potrivit căreia ne îndoiim dacă autorul unui text poate fi tras la răspundere sau nu pentru ficțiunile sale?

Sorana Ghița

viință că va fi fiind bine să facem publice anumite informații esențiale. Revista, afacerea algiștilor, a apărut doar în treisprezece numere, azi de negăsit. Se pare că nici la Biblioteca Academiei nu există nici un exemplar. Noi ne permitem însă să reproducem pagina de titlu și alte câteva fragmente din ea, pe baza materialului pe care l-am decoperit în numărul 2-4/1996 al revistei Aldebaran. Despre ce este vorba? Câțiva dintre tinerii autori de la Alge, revistă care nici ea nu a avut o viață prea lungă, Paul Păun, Gherasim Luca, S. Perahim și Aureliu Baranga, mezinii mișcării de avangardă de atunci, tipăresc treisprezece exemplare ale primului număr (un treisprezece evident „norocos” după cum vom vedea), și

EPIGRAMĂ

mie

când au aflat că sunt sculament-mann
toate din Bran
fecioare
mi-au căzut aprinse la picioare
PAUL PĂUN

In atenția poetului român Păun Paul

CARE A LUAT UN SCULAMENT CA UN BALAU

1.
când a aflat că a luat blenoragie
și-a dat cu pumnii în pălărie.

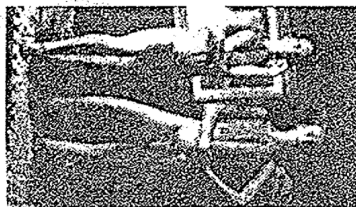
2.
dacă ai să alergi mult ca o oaie
o să-ți cadă sculamentul la coae.

3.
la popa la poartă
e o pisică moartă
cine capătă sculament
o mănâncă la moment.

S. PERAHIM:
povestea unei fecioare care face
pe nebuna.

Radeciorii sefi ai revistei
"PUA" la lucru.

Pe munte cu popi și cu curve

Hei cazaci!
Hei cazaci!!
trageți clopotele dintre craci,
azi e 21 Ianuarie și ard pomii.

Mie mi-au căzut țatele, sfinte,
mie mi-a dispărut pizda, sfinte,
mie mi s-au uscat coaele și măselele
și le ciugulesc ratele în curte, sfinte
mie mi s-au topit buzele
și limba mi-a furat-o norcul,
mie mi-au crescut copiii pe picioare, sfinte,
și mie
și nouă
nouă, da-ne au, sfinte,
nouă vin și malahie,
nouă coae cu să facem vitelor grași

mie mi-a fugit nevasta cu bivoliul
mie mi-au alergat picioarele în pizda
preotesei,

mie mâna
mie limba
mie creierii și inima.

dă-ne înapoi pizda preotesei
sau inima, sau mâna, sau limba, sfinte
vai! unde mi-e sângele, sfinte,
unde mi-e părul de pe picioare, sfinte,
unde mi sunt degetele;
oh! vai nouă!
copiii s-au născut încălțigați și fata

noastră însărcinată,
nouă brațele mi s-au născut cu femei
multe în unghii,
nouă ne-au dispărut unghile
și ne-a rămas numai negru sub unghie
și nouă, și nouă
vai nouă!
dă-ne apă pentru sânge și pentru

sânge, sfinte,
mie mi-au furat hoții plămânii,
l-am urmărit toată iarna pe munți
și mi-au intrat copacii înăuntru,

dar pe degeaba,
mie mi-a intrat nisipul în ficat, sfinte,
am semănat toată marea și sarea
am pus cocoanele să-mi tină lumânarea,
dar nisipul a devenit piatră, sfinte;

dă-ne nouă pulă
mi-au crescut picioarele în nări, și pute,
eu m'am căcat cu artère și nu

eu cu spermă și de aia nevasta

eu cu ochi și de aia vede vecinul

eu cu bani și de aia s-au îmbogățit

eu vreau o pădure cu lumânări

ca să pot să-mi clădesc gaura, noaptea.

eu vreau hamalii

eu marinarii

eu păduchioși și sifilitici
eu nu vreau
eu nu vreau
eu mai bine vreau o pădure cu

limbi și cu dinți
care știu să muște și să împuște,
eu vreau regimentul; oh! regimentul!

sfinte, genunchii mei au început să
vorbească la masa primarului

cu nevasta vechilului
și de aia m-au bătut jandarmii,
dar genunchii ei au vorbit întâiu, sfinte,
am dat pe degeaba 24 de lumânări

și bani la săraci,

Hei cazaci!

Hei cazaci!

vedeți căți vin la procesiune

dacă trageți bine clopotele dintre craci?

Hei cazaci! GHERASIM LUCA

STRADZ. FĂRĂ NUME

SAU CASA Nr. 4

Șapte pule de cocoșai

șapte pule de gușai

lați

s-au sarmălit fiindcă ereau

prost îmbrăcați.

O! voi magnați!

magazinați

fiți bărbați

nu fiți inervați

nu vă sbuciumați

fiindcă sunteți niște căcați.

PAUL PĂUN

Mult e dulce și frumoasă pula ce-o vorbim
Altă pulă armonioasă ca ea nu găsim

Pornografia sau deliciile simplității

à la fin tu es las de ce monde ancien

Adevărul e că-i foarte greu să găsești vreo perversitate sexuală care să nu fie descrisă în *Les onze mille verges*. O scurtă listă ar cuprinde: coprifilie, zoofilie, pedofilie, necrofilie și multe alte cuvinte grecești. Plimbându-se prin București, Paris sau Sankt Petersburg, falsul prinț Vibescu pare a pune bazele unei enciclopedii a sexualității deviate. Atât de deviate uneori încât e greu să numești un astfel de roman, un roman erotic sau chiar pornografic: pare mai mult o colecție de curiozități. Ceea ce trebuie să recunoșc e că e destul de amuzant.

Personajele lui Apollinaire par cuprinse întotdeauna de un soi de furie concupiscentă care, la un moment dat, îi face să sară din spațiul realului pentru a se deplasa într-un absurd atât de ridicol, încât a nu râde citind una, oricare dintre scenele romanului, e cel puțin dubios. Există în fiecare scenă un fel de aglomerare de trupuri și de perversități care mută, într-un anumit punct, aproape imperceptibil, accentul de pe sexual pe un fantasmagoric matematic. E adevărat: sunt mutilări și morți groaznice în cartea aceasta, sunt și copii schingiuiți, însă, e, de asemenea, și o atât de rafinată (sper că asta-i cuvântul) adunare de astfel de lucruri teribile încât totul pare a fi rezultatul unui calcul matematic, absurd de precis, prin care autorul vrea să pună cât mai multă dorință și grotesc pe centrimetrul pătrat; e un soi de încăpățănare inginerescă de a demonstra că poți să amesteci incestul cu necrofilia și că poți și să plusezi: să adaugi coprofiliile și așa mai departe. Totul duce la un comic ciudat al ipotezelor duse la extrem, al construcțiilor fantasmagorice rezultate din aglomerare, din congruență. Și, de asemenea, totul pare a se aduna în roman, a fi într-o dependență dată de hazard, într-o concatenare amuzantă: însă ceea ce interesează nu e atât eventuala frumusețe a întâlnirii dintre umbrelă și mașina de cusut, cât comicul acestei întâlniri. Vom reveni asupra felului în care Apollinaire deturnezează înspre comic acest insolit atât de apreciat de predecesorii săi.

Or valorile acestora ale congruenței, ale adunării monstruoase de fapte (întregul roman e de o concentrare narativă extremă) duc la un soi de de-mistificare a sexului. Nu e nimic din pasiunea barbară, animalică a naturalismului; nimic din voluptățile satinatate ale simbolismului sau din diabolicul sadian; nimic nici din erotismul abisal al romanticilor. Sexualitatea la Apollinaire e de un sociabil și de o transparență atât de evidente încât pare, și cred, că e goală: e doar ceva ce se povestește și cu cât povestirea e mai interesantă, cu atât mai bine: e un soi de pornografic din care orice fel de metafizică sau de sentimentalism au dispărut. Inclusiv avea manevrare mai mult sau mai puțin inteligentă a producțiilor pornografice per se: la Apollinaire, nu e deloc vorba de a inspira dorințe, fie ele mecanice, ci de a povesti lucruri interesante cuprinse într-o matematică a probabilităților pe cât de exhaustivă, pe atât de

fantastică: ce poți face cu diferite corpuri; e mai mult un manual de utilizare sau de demontare a corpurilor.

Or tocmai de aici apare acea narațiune de o simplitate uimitoare pe care nu o mai regăsești decât la începuturile romanului european sau, iar acest lucru e chiar interesant, în producțiile pornografice ale tuturor timpurilor. E vorba de modelul picaresc: prințul Vibescu se plimbă într-un soi de peisaj geografic abstract, populat nu atât de oameni, cât de întâmplări și de povestiri erotice. Ca-n Cervantes, avem până și un însoțitor, *Cornabœux avec son gros vit*. Toată narațiunea urmează acel scenariu simplu al zorilor romanului: întâlniri cu oameni străni, reîntâlniri spectaculoase, ca un modern Grimmelshausen, prințul ia parte la războiul ruso-nipon. E o primitivitate a narațiunii atât de evidentă încât, lăsând la o parte trenurile și politica modernă, scrierea nu pare a fi decât un alt roman libertin din Epoca Luminilor. Nu voi stărui mult asupra acestui gen de narațiune picarescă: caracteristicile ei le putem găsi în orice studiu de teorie a romanului, de la Șklovski la McKeon: ceea ce e remarcabil e faptul că romanul erotic și mai ales cel pornografic, ca și filmele de gen, încă păstrează acest model narativ. Autori ca Maupassant sau Aragon, care se încurcă de obicei în narațiuni complicate, organizate pe *n* planuri, în momentul în care scriu literatură erotică, se întorc la modelul picaresc. Filmele porno fac același lucru. Firește, unul dintre motive ar fi simplitatea și faptul că acest model se bazează exact pe tehnica amintită mai sus, congruența; întâmplările sunt însălate în jurul singurului principiu structurător: personajul principal (și, firește, cronotopul drumului). E vorba de primitivitate, însă de una seducătoare, pentru că acordă o libertate totală naratorului: povestiri în ramă, reveniri spectaculoase etc.

Și e frumos că acest tip de narațiune îl ajută pe Apollinaire și să transpună celelalte elemente de care vorbeam și care sunt în strânsă legătură: demistificarea sexului și revalorificarea insolitului. Iar asta tot prin congruență. Dacă insolitul era ridicat de Baudelaire și de descendenții săi bulevardieri la rangul de idee poetică structuratoare (e de ajuns să citim articolele lui Baudelaire despre Poe sau jurnalele sale), la Apollinaire insolitul, bizarul devin pur și simplu anecdotice, lucrul-de-povestit, ciudatul; cum spuneam, nu frumusețea întâlnirilor, ci comicul lor (e de amintit scena din cortul generalului nipon sau cea care urmează pedepsirii soldatului tătar). Firește, nu e atât vorba de un Baudelaire sau de un Rimbaud, ci de respectivii descendenți. Romanul, de altfel, e plin de ironii la adresa simbolismului: poeziile citate în tren

"HERCULE ET OMPHALE

Le cul
D'Omphale
Vaincu
S'affale.
— « Sens tu
Mon phalle
Aigu ?
— « Quel mâle !...
Le chien
Me crève !...
Quel rêve ?...
— Tiens bien ? »
Hercule
L'encule

sau ideile soldatului masochist. Din acest punct de vedere, o întreagă literatură de mână a doua, de calm și voluptate cade. Și nu e înlocuită decât de vânzoleala aceea de mădulare, crime, spermă și necrofilie care ascultă de o mecanică narativă de o funcționalitate și o simplitate uimitoare.

După cum observăm, felul în care scenele sexuale sunt construite, gradarea ciudățeniilor, cât și narativitatea ascultă de același principiu ingenuu, dar funcțional al povestirii: congruența. Iar lucrul acesta îl ajută pe Apollinaire să facă din sex o simplă activitate socială, banală și comică, până și în cele mai groaznice ipostaze ale sale. E vorba de socializarea acestor fapte prin simplul fapt că sunt povestite: simplu și amuzant. Atât de amuzant încât își pierde orice aură pe care romantismul, simbolismul sau naturalismul le-ar acorda-o. Nu e nimic eteric, demonic sau barbar în ele pentru că ceea ce contează la Apollinaire e întâmplarea, fabula, nu atmosfera sau dorința. Nu e un roman al dorinței.

Or întoarcerea aceasta către cele mai primitive mijloace de narare, în care tot accentul cade pe poantă, pe fabulă pare a avea pentru Apollinaire farmecul unui nou exotism. Un exotism ce provine din însăși această primitivitate. E vorba aici de acea primitivitate specifică modernității: simplă, funcțională și seducătoare și pe care el o viza și în *Zone* sau în *L'Esprit Nouveau* et les poètes și care îi atrăgea pe prietenii săi spre arta neagră și spre desenele rupestre. E un exotism al direcției și al zorilor artei căci picarescul reprezintă în primul rând un început. În mare parte, literatura pornografică are farmecul acesta de a fi de o simplitate dezarmantă, de o ingenuitate fermecătoare, de un exotism pe care Apollinaire cu simțul său extraordinar l-a observat. O ingenuitate care-i permite să facă un roman în care lucrurile cele mai groaznice pe care le poate face un om cu corpul său sau cu cel al semenului său sunt de un comic extraordinar deoarece sunt destinate unui public care știe să le vadă ca lucruri povestite, despre care se poate vorbi într-un mod plăcut. Apollinaire pătrunde în pornografie ca într-un peisaj exotic, al primitivului artistic pur, iar, pentru el, asta înseamnă și un nou tip de modernitate. Pasiunea pentru tehnicile ingenuue ale primelor avangarde, în care putem include și pasiunea lui Apollinaire pentru pornografie e, de asemenea, o altă fațetă a celui spirit de coterie ce-i animează pe Picasso, pe Matisse, pe Rousseau-Vameșul. Și nu e vorba de elitism în acest Paris de început de secol cât de un spirit de coterie capabil de îndrăzneală și de cochetari cu zone joase ale culturii, cum face dovadă și romanul nostru. În mare parte, punctul de contact dintre literatura pornografică și arta literară pare-mi-se a fi tocmai asta: acest farmec ciudat al simplității, al elementarului artistic, al mecanicului și al congruenței generalizate. Și, într-un final, acest farmec al comicului. Și probabil tocmai de aceea pornografia îl prinde pe Apollinaire, un estest supra-saturat de artele complicate ale secolului trecut. Și e păcat că un astfel de roman, atât de conștient de sine și atât de simpatic încă circulă, oarecum, pe sub mână. Păcat mai ales pentru matematica aceasta simplă a narării, a povestirii, a sexului. Măcar pentru faptul că, sincer, sunt povestite cele mai ciudate întâmplări pe care le-am citit undeva.

Dan Cîrjan

Câteva jumătăți de adevăruri

Moto: „Scriitorii fac dragoste cu orice vor.”

Scriitoarea căsătorită cu un bancher își va căuta în mod previzibil un amant, compensând poate chiar cu un romancier. E plauzibil ca amanta unui scriitor de romane erotico-picarești să frecventeze un psihanalist. Pacienta care își cultivă nevroza și se psihanalizează singură în paginile jurnalului intim se prea poate să încerce să-și seducă psihanalistul. Odată ce întreține relații sexuale cu doctorul psiholog, de ce nu ar transforma în realitate unul dintre complexe de vis ale psihanalizei: orice fetiță vrea să fie posedată sexual de tată; însă nu la figurat prin căutarea figurii paterne în alți bărbați, ci la propriu, prin reluarea relației cu tatăl absent în copilărie într-un incest fulminant la vârsta adultă. O nevrotică incestuoasă care a trecut prin patul psihanalistului e pregătită să cunoască un discipol al lui Freud și să practice ea însăși psihanaliza în ședințe contra-cost, practicând simultan ședințe amoroase cu același discipol care îi incită mintea și îi dorește trupul. Din nou în brațele scriitorului de romane, insatisfacția mocnește, iar scânteia o aprinde un artist peruan, „le tigre qui rêve” și focul arde, arde.

Doar pentru că enunțurile mele sunt în succesiune nu înseamnă că și relațiile descrise se află în același raport. Chiar dimpotrivă, de cele mai multe ori se suprapun și numai Anaïs știe cum o scoate la capăt. Precizez de asemenea că au fost lăsate deoparte episodul și experimentul sexual, nu orice partidă de sex contează. Poate ar fi trebuit totuși să amintesc de vărul Eduardo Sanchez sau să sugerez relația lesbiană cu June Miller ori măcar să-l fi menționat și pe Antonin Artaud... Dar mai bine să spun povestea jurnalului, probabil singura prezență statornică în viața lui Anaïs Nin deși vremuri de restriște a cunoscut și el. Când Joaquin Nin își părăsește familia, fetița Anaïs începe să țină un jurnal, conceput inițial sub forma unor scrisori adresate tatălui, niciodată expediate însă. De-a lungul vieții, caietele ei au devenit un bun prieten și un confident, iar pe măsură ce ițele se încurcau și minciunile se strecurau în refugiu, nevoia de a scrie cronică zilelor s-a acutizat într-o nevroză, dependența și-a pus pecetea febrilă pe ceea ce obișnuia să fie un joc cu adevărul, iar drogul lucidității îi ametea pe toți cei cărora le erau încredințate jurnalele spre citire.

Publicate integral post-mortem și cu toate numele în original căci protagoniștii trecuseră și ei în neființă, caietele s-au dovedit a fi marea operă a scriitoarei, viața ei fiind cea mai bună „ficțiune” pe care a așezat-o vreodată pe hârtie

Greu de caracterizat sau de rezumat, cele trei volume publicate până acum la noi („Henry și June”, „Incest”, „Foc”) sunt un jurnal cotidian, o autobiografie inedită, o cronică de familie, o scriitură erotică, un tablou al epocii, o mărturie a vieții literare, oricum un document scris vrednic de a fi citit, incredibil fie că îl iei drept literatură, fie drept biografie.

Cu siguranță una dintre lecturile demne de a fi înfierate de scrupulul moral și pudic, Jurnalul lui Anaïs Nin nu poate ține pasul cu zilele, abia dacă face față consemnării întâlnirilor amoroase.

dependentă de adevăr și consideră totul prin prisma acestuia. Astfel că impulsul creator e transferat dinspre profesia literară înspre viața personală: marile iubiri ale lui Anaïs Nin au fost veritabile opere de artă. În ipostază de maestru păpușar ce controlează toate sforile (circumstanțe și voințe), ea și-a manevrat amanții în cadrul restrâns al câte unui bildungsroman personal. Viața se revarsă în caiete de multe ori, atunci paginile rămân albe din neputința de a transcrie, din impresia de superflu, din recunoașterea primatului existenței asupra scriiturii: ar trebui să scrie cu parfum, nu cu cerneală, să emane „mirosul puternic al mării de femeie și al sângelui alb de bărbat”. De obicei însă nu consemnează decât foarte puțin, cât să incite, sugerând delirul și incandescenta: foaia s-ar încreți dacă ar atinge-o.

Dacă autoarea se teme de transfor-

mare ca de nebunie, nu i se neagă totuși jurnalului caracterul proteic și nici forța metamorfică. De-a lungul timpului și de-a latul paturilor, caietele ei se umplu de Henry „cu diabolicele lui însemnări, plagiate, distorsionări, caricaturi, nonsensuri, minciuni, profunzimi”, de Allendy și psihanalize peste psihanalize care o frustrează în definitiv („Psihanaliza mă face să mă simt de parcă m-aș masturba în loc să mă fut.”), până la Otto Rank care îi redă fantezia și simțul ludicului cu gustul său pentru farse și calambururi, asta după o perioadă de intens erotism așezat în pagini incestuoase dense și ajungând ca în brațele lui Gonzalo

să scrie pentru a se completa, pentru a se întregi căci această iubire o dizolvă... deși nu reușește să ajungă la orgasm. Ce caută Anaïs Nin până la urmă? Ce vrea? Să fie împlinită, să trăiască plenar, efort van din moment ce pare să sufere de complexul Diane, în definitiv un eșec și în cuvintele ei: „Ceea ce îmi scapă mereu e realitatea de a fi bărbat.” Cercul vicios al amanților se hrănește și se autodevorează căci cine prinde gustul pentru plăceri anormale nu se mai satură cu cele normale.

Andreea Breazu

Având numeroși amanți, considerându-se capabilă nu doar de a-i satisface, dar chiar de a-i iubi pe toți, Anaïs înțelege fidelitatea puțin... altfel. Interesant e că reușește să-i deregleze și pe ceilalți astfel încât Hugo Guiler, soțul ei, îi mărturisește că îl face să se simtă de parcă i-ar fi amantă, nu nevastă; Henry Miller simte că e Soțul ei, tatălui ei îi vine foarte ușor să uite că Anaïs îi este fiică, ca să nu mai vorbim despre cei doi doctori psihanalisti, Rene Allendy și apoi Otto Rank, care nu sunt măcinați defel cu dileme deontologice.

Dincolo de gestul firesc de a se confesa și de a-și pune în ordine gândurile, jurnalul are și o componentă metatextuală când Anaïs Nin își explică minciunile, își analizează limitele sincerității și gradul de autenticitate în condițiile în care lacunele sunt permise și chiar premeditate. Recunoaște că înfrumusețează și își mărturisește eșecul ca scriitoare: nu poate transfigura realitatea, percepe creația ca o deviere (condamnabilă în sine), asta pentru că e

O fereastră de sexualitate contemporană...

- documentar -

Micul documentar care urmează îl prezintă pe cetățeanul periferiei (cocalar, meltean, manelar sau cum doriți a-l numi), Homo flegmans, în intimitate și în relațiile cu semenii săi de aceeași specie.

Toate citatele din discuțiile via Y! messenger sunt autentice, culese din arhive reale ale acestor pașnici mâncători de semințe, însă numele și pseudonimele folosite sunt fictive, pentru a nu le aduce la ușă hoarde de fani și a le perturba fragilul habitat.

Specimenul pe care îl vom studia în-deaproape astăzi este o cetățeană femelă a periferiei, să-i zicem Rozalinda, probabil în vârstă de 14-18 ani, elevă a unui grup școlar din acel târâm învăluit în mister. Are în comun cu coțofana afinitatea față de paiete, bănuți și alte obiecte scilicicioase.

În urma unui "schimb de liste", practică des întâlnită în această masonerie suburbană, Rozalinda intră în scenă anunțându-și disponibilitatea pentru împerechere, *cre vrea o pz cu mn buzz*, adicătealea "cine dorește o poză cu mine, să clicăie pe mine și să apese buzz".

Reacția e promptă din partea băieților șucari din specia Rozalindei, pe care ea îi recunoaște printr-un pseudonim alcătuit, în genere, după următorul tipar: [forma scurtă a prenumelui] + [model de autovehicul scump / nume de fotbalist străin / "cuceritorul" sau echiv.] + [anul în care a descoperit internetul]. Nu orice pui de cocalar dă dovadă, la prima încercare, de suficientă forță. Pagina lui de hîș este încă prea austeră, sau pur și simplu nu are "papagal" (iată, dragilor, un exemplu de simbioză cum rar se întâlnește). Oricum, se retrage intimidat de discursul savant al femelei.

giovany_rupe_tot: cf
giovany_rupe_tot: buna cf
rozy_dulce: buna bn u
rozy_dulce: ?
giovany_rupe_tot: bine pa
rozy_dulce: pa
giovany_rupe_tot: pa

Într-un final, însă, apare un mascul cu suficiente recomandări à la *bagati id asta adyshukaru2008 e un frumusel foc si super d treaba:X:X:X:X:X* ("adăugați acest ID în listă, e un amic dornic de a întreține relații sexuale cu o toantă"), căruia sorții îi sunt favorabili. Să urmărim de la distanță ritualul, dragii mei.

adyshukaru2008: sal
adyshukaru2008: d unde esti?
rozy_dulce: buna
rozy_dulce: salajan
adyshukaru2008: imi tr si mie o poza cu u pls...
adyshukaru2008: :*
rozy_dulce: k
adyshukaru2008: esti ff dragutza:P
rozy_dulce: mss:*
rozy_dulce: vreau si yo pz cu tn
adyshukaru2008: :)

adyshukaru2008: asata i mai clara:
adyshukaru2008: :P
rozy_dulce: sweet ce ochi marfa ai
rozy_dulce: :X

Tragem două concluzii. a) Întocmai ca mierla sau pasărea-liră din Australia, cocalarul poate reproduce cuvinte omenești, chiar din repertoriul mai multor limbi și b) spiritul mercantil este foarte dezvoltat la aceste ființe, până și organele senzoriale putând fi considerate o simplă marfă.

Dar să revenim la povestea de dragoste care se înfiripă rapid. După o seară de tatonări, cei doi se întâlnesc. Ca un trubadur medieval, **adyshukaru2008** o curtează pe Rozalinda îndelung – mai este nevoie de cel puțin două zile până la "unda verde" sexuală din partea femelei.

rozy_dulce: nu credeam k o sa zic asta ashea curand da..
rozy_dulce: nu ma pot abține..
rozy_dulce: te iubi:X:X:X
adyshukaru2008: si eu multt:X
adyshukaru2008: vno maine p la mn iti dau un bepp
adyshukaru2008: knd ajg aksa
adyshukaru2008: la cati prieteni ai avut nu s-a mai gandit nimeni sa iti ofere asa ceva
rozy_dulce: adik
rozy_dulce: ?
adyshukaru2008: pernutza d'aia in forma de inimioara

După consumarea actului, și după ce haita lui **adyshukaru2008**, cu care acesta vânează și consumă semințe în fața viziunii ("blocului") sau joacă fotbal, a aflat de ultima sa cucerire, afecțiunea începe să piară aproape instantaneu.

Aparent, o tragedie. De fapt, bocetul Rozalindei este unul pragmatic: lacrimile îi curăță pielea măsline de feromonii masculului, pregătind-o astfel pentru o nouă relație. Diversitatea genetică este, precum constatăm, o mare virtute în triburile de Homo flegmans. Masculul este încă derutat de atitudinea schimbătoare a Rozalindei.

adyshukaru2008: tot ce imi doream era
adyshukaru2008: sa stam mai mult timp in seara asta
adyshukaru2008: impreuna
adyshukaru2008: si treaba cu trandafiru
adyshukaru2008: eu ti l-am daruit tie nu numai k am facut azi o sapt
adyshukaru2008: si k te iubesc mult mult
rozy_dulce: mdea
adyshukaru2008: vb f serio
adyshukaru2008: tin foarte mult la u
adyshukaru2008: :X:X:X
rozy_dulce: nu ai qm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
adyshukaru2008: nu vreau s ne despartim.k tin la u foarte mult
adyshukaru2008: rozalinda?

adyshukaru2008: vreau sa t intreb ceva
adyshukaru2008: :)
adyshukaru2008: da..sincer
adyshukaru2008: sa imi raspunzi
adyshukaru2008: m-ai iubit? sau ma mai iubesti? si vrei s ma iubesti in continuare??
rozy_dulce: team iubit dar akm nush ce simt pt u
adyshukaru2008: :(
adyshukaru2008: dak m-ai iubit si acu nu mai sti..primu pas pe care il faceai era sa scoti imvironmentu-l asta
adyshukaru2008: cu inimioare

Viața e dură și necrutătoare în mahalaua îndepărtată. Masculul, cu orgoliul rănit, se retrage în bîrlag și își exersează, printr-un soi de primitivă masturbare cerebrală, spiritul creator în vederea unor noi cuceriri. În acele momente îl putem urmări clicăindu-se singur pe messenger și scriindu-și în propria fereastră vorbe de duh:

adyshukaru2008: q drag imi aduc aminte de timpul petrecut ce frumos a fost odata si ce repede a trecut.....sa rascolesti trecutul q gandul si privirea si vei vedea k nui nimik mai scump k amintirea

Ca o femme fatale, Rozalinda a noastră cochetează deja cu următorul pretendent.

florinel_bmw: u cum inveti de dim sau du-paamiaza?:)
rozy_dulce: dupa masa
florinel_bmw: aha :)
florinel_bmw: nushtiu bebe sa mor eu ...
florinel_bmw: dar u acum numai ai prieten ? :)
rozy_dulce: nu
florinel_bmw: am inteles

Noaptea se lasă încet. Casetofoanele încep să se tânguie, întrerupte de pocnetul periodic al semințelor sparte, care reverberează între pereții peșterilor de beton.

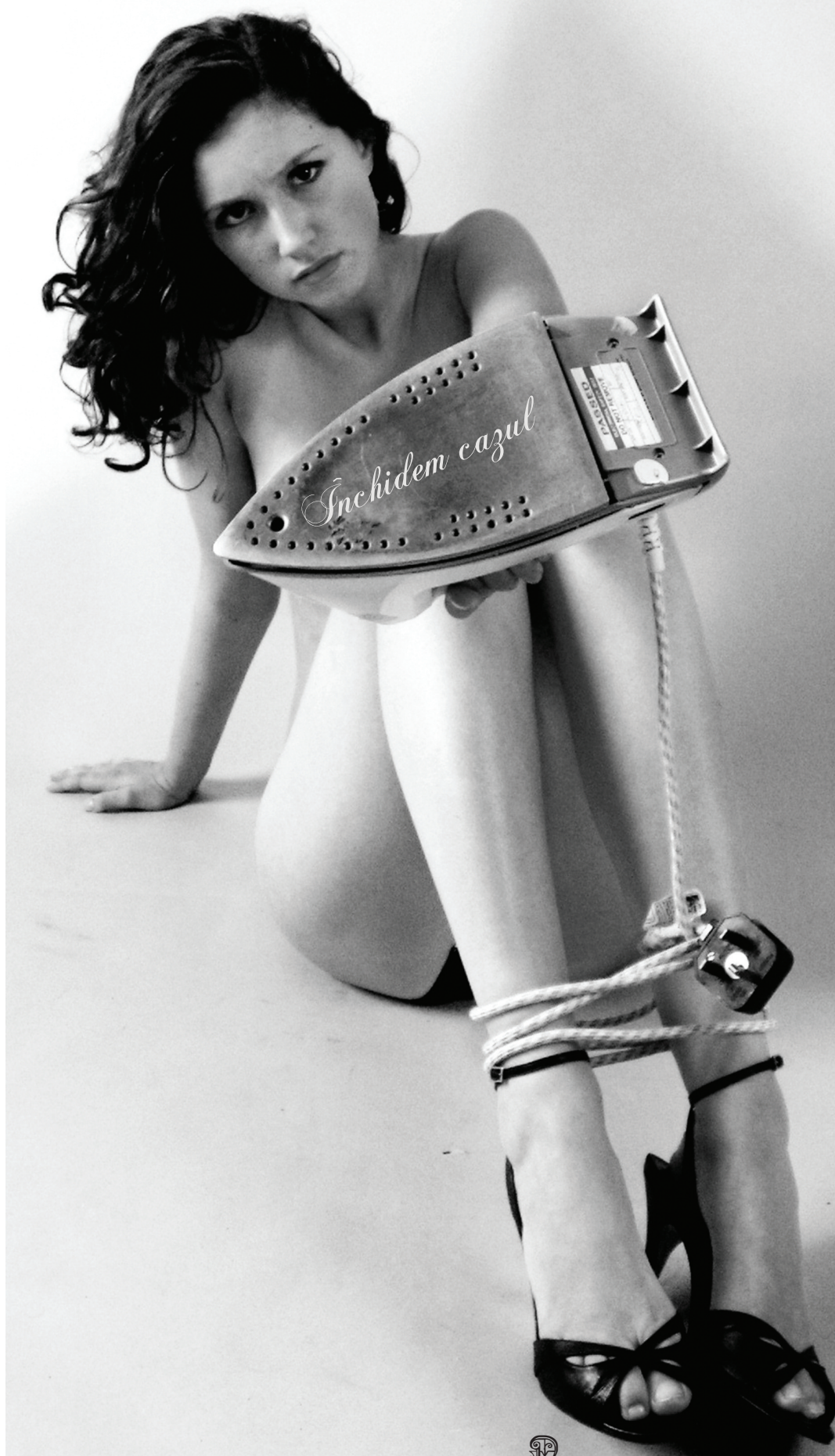
rozy_dulce: eu am iesit pa poop dulce pe toti:X:X:X:*,*,*:

Măine, alți fermecători și cuceritori vor tura motoarele Daciilor pe aceste meleaguri sălbatice. Alte sonerii de telefon, mai stridente sau mai abisale, vor umple aerul ca niște greieri, iar fiecele Rozalindei, mândre de mama lor seducătoare și de tații lor anonimi, vor pași la rândul lor în acest no man's land virtual.

Omenirea trebuie să respecte modul de viață al acestor ființe grațioase. Avem obligația să-l conservăm, pentru ca și urmașii noștri să se bucure de prezența binefăcătoare a cetățenilor periferiei.

Sergiu V. Vasile

Următoarea temă: **Realism și Suprerealism**

trimiteți variațiuni la

doamna_grasa@yahoo.com

INTERVIU CU JAVIER MARINA

Francisco Javier Marina Bravo (n. 1977) face parte din categoria "rara avis" a traducătorilor de literatură română din Spania. A început să învețe româna pe cont propriu acum doi ani, iar anul acesta a primit o bursă pentru traducători de la ICR. L-am prins într-una dintre serile trecute pe mess:

Dodo: începem cu începutul începuturilor?

Javier: Începem cu ce vrei tu

Dodo: ce-ti veni sa incepi sa inveti romana? de ce nu croata?

Javier: Pai... sincer sa fiu a fost intamplator suta la suta

Dodo: si care a fost intamplarea?

Javier: Am fost in concediu pe la voi acum doi ani

Javier: iar ultima zi cand eram acolo mi-am luat de la

Carturesti doua carti de limba romana pentru straini

Javier: asa, din curiozitate, sa invat si eu cateva cuvinte

Javier: atata tot

Dodo: bine, dar de la asta la traduceri de literatura, e cale lunga

Dodo: cum de ai avansat atat de repede?

Javier: Avusesem o experienta foarte placuta in Romania, mi-au placut foarte mult peisajele

Javier: si oricum de intotdeauna am fost interesat de Europa de Est

Javier: De fapt imi mai amintesc ca atunci cand eram micut

Javier: vedeam la televizor informatiile despre Revolutia din 89 si sfarsitul lui Ceausescu

Javier: Si dupa aia l-am descoperit pe Cioran

Dodo: l-ai citit intai in spaniola, presupun

Javier: Nu, in franceza

Dodo: nu se tradusese in Spania?

Javier: Ba da, a fost tradus de filozoful meu favorit, Fernando Savater, si tot prin el am ajuns la Cioran

Javier: Numai ca eu pe vremea aia stiam deja franceza si imi

placea foarte mult sa citesc in limba asta

Javier: Nu stiu, cam asta a fost legatura mea cu Romania inainte sa calatoresc prin tara voastra

Dodo: si dupa?

Dodo: ce ti-a placut? ce nu ti-a placut?

Javier: mmm, mi-a placut cum suna limba, desi nu intelegeam nicio boaba

Javier: in afara de salut si buna

Javier: Mi-a placut mai ales modul in care am fost tratat de romani

Javier: (mai putin in situatiile in care persoana respectiva era la serviciu, am observat ca exista o diferenta destul de mare intre modul in care esti tratat in rolul de client fata de cum esti tratat ca om)

Javier: Mi-au placut Brasovul si Sinaia...

Dodo: cam cat timp a trecut pana sa stapanesti romana suficient cat sa te apuci de traduceri?

Javier: M-am apucat de romana in luna august lui 2006, iar in iunie lui 2007 am dat examenul de romana (nivelul avansat) la Academia nationala de limbi straine la Madrid, iar de tradus...

Javier: am inceput acum cateva luni, in aprilie parca

Javier: nu mai stiu exact

Dodo: atunci cand ai primit bursa de la ICR?

Javier: Nu, am primit doua burse diferite

Javier: Prima in 2007 pentru cursurile de la Baia Mare de limba si civilizatie

«Imi place foarte mult Dan Lungu. Acum se traduce si ultima carte a lui, Sunt o baba comunista. Am vrut s-o fac eu, dar am ajuns prea tarziu...»

Javier: Iar a doua in 2008 pentru traducatori

Dodo: si din aprilie pana acum ce ai tradus?

Javier: Am tradus Cioran naiv si sentimental de Ion Vartie

Javier: si Evadarea tacuta de Lena Constante

Javier: In momentul de fata traduc Simion liftnicul de P. Cimpoesu

Javier: Chiar azi am vorbit pe mess cu autorul, si mi-a dat niste informatii destul de utile. Am vorbit mai ales despre titlul cartii, e greu de tradus...

Dodo: da, chiar ma intrebam cum o sa-l pui in spaniola

Javier: Pai deocamdata sunt doua variante: Simion el asensorita si Simion el asceremita. O sa vedem... eu o prefer pe prima, dar exista posibilitatea ca lumea sa creada ca e o greseala de tipar.

Dodo: n-am citit cartea, dar mi se pare mai potrivita a doua varianta, pentru ca in romana suna a nume de sfant, evident, pastisat

Javier: Da, vine de la Simion Stalpnicul. Autorul imi propusese si Simion el liftnicu :))

Dodo: :)), dar asta in spaniola, e un soi de "furculition". Nu cred ca a vorbit serios cand ti-a propus titlul.

Javier: Ba da, dar el nu stie spaniola, si mi-a spus asa, ca idee. Dar de la inceput a insistat ca decizia e a mea. A vrut, saracul sa ma ajute, atata tot. Pare un om foarte amabil.

Dodo: si in rest? ceva proiecte de viitor?

Javier: Da, Cruciada copiilor pentru care contractul a fost semnat deja

Javier: si dupa aia o sa urmeze si altele: Nascut in URSS (Ernu), Clientii lu' Tanti Varvara (Stelian Tanase), Raiul gainilor (Lungu)...

Javier: Imi place foarte mult Dan Lungu. Acum se traduce si ultima carte a lui, "Sunt o baba comunista"

Javier: Am vrut s-o fac eu, dar am ajuns prea tarziu...

Dodo: imi ziceai si despre "Orbitor"...ca ti-a trimis-o Humanitasul...

Javier: Aham :)

Dodo: pai si? :)

Javier: Pai inca nu m-am apucat s-o citesc

Dodo: te-au speriat alea 1500 de pagini?:))

Javier: Nu stiu ce sa zic, deocamdata am avut alte preocupari...

Javier: Dar in principiu numarul paginilor nu reprezinta o problema pentru mine; atat Cruciada cat si Clientii au cate 500 de pagini

Dodo: in afara de ce traduci ce-ai mai citit din literatura romana? ce ti-a placut? dar mai ales, ce nu ti-a placut? (ca noua ne plac maxim carcotelile literare)

Javier: Prima carte pe care am citit-o in limba ta a fost "Mansarda cu portocale", a Luminitei Marcu. Am si vrut s-o traduc, dar Luminita nu prea e de accord

Dodo: de ce?

Javier: Pai, sunt foarte multe pasaje fara interes pentru publicul spaniol, zice ca ar trebui schimbata, si ca n-are timp...

Javier: Dar eu m-am vazut in ea, cu iubirea mea pentru tara voastra innebunita

Javier: si limba aia, loca, loca :)

Javier: Am mai citit literatura contemporana: Filip Florian, Dan Lungu, Florin Lazarescu, Lucian Dan Teodorovici, Cezar Paul Badescu, Gabriela Adamesteanu...

Javier: Ion Vianu, Paler

Javier: Probabil sunt si altii de care nu-mi amintesc acum

Javier: La mine e usor, daca o carte nu-mi place, n-o citesc, nu conteaza daca am ajuns la pagina 2 sau la 200

Javier: Dar iti pot spune ca n-a trebuit sa ma las de citit in nici unul dintre cazuri

Javier: Bineinteles, unele mi-au placut mai mult decat altele

Dodo: ceva pareri sincere de cititor "din afara"?

Javier: Despre autorii mentionati sau despre literatura romaneasca?

Dodo: despre ce ai citit

Javier: Pai... ceea ce am citit mi s-a parut de calitate

Dodo: te intreb pt ca se tot vorbeste despre "specificul national" al literaturilor. si exista prejudecata ca strainii vor de la noi numai povesti despre comunism si cozile lui la paine.

Dodo: cand zic strainii ma refer in special la editurile din strainatate, pt ca editorii au, se pare, impresia ca asta e imaginea Romaniei pe care ar vrea s-o vada publicul lor

Dodo: cu ce imagine ai ramas tu?

Javier: Mda... este adevarat ca daca o carte sau un film vorbeste despre comunism are mai multe sanse sa starneasca interesul publicului... zic eu.

Dodo: (evident, facand abstractie de faptul ca tu chiar ai venit de cateva ori aici si-ai vazut singur cam cum arata lucrurile)

Javier: Acum eu nu pot fi obiectiv. Pe mine personal ma pasioneaza subiectul respectiv

Dodo: comunismul?

Javier: Sa spunem viata de zi cu zi in regimurile comuniste, nu comunismul ca idee politica

Javier: Am ramas indragostit de exemplu de 4,3,2 si de filmul german care a castigat la Oscaruri acum doi-trei ani, Life of Others

Dodo: si crezi ca lit. rom. de azi poarta inca stigmatul asta? am avea si alte lucruri de oferit?

Javier: In primul rand nu stiu de ce ar fi un stigmat, calitatea literara dupa parerea mea n-are nimic de a face cu subiectul ales

Dodo: ma refer la un soi de "povara" pe care se pare ca o resimt scriitorii de azi

Dodo: adica, "uite, domne, astia vor de la mine sa scriu numai despre cum era pe vremea lu' Ceausescu, si eu as avea si alte lucruri de spus"

Javier: Da, stiu la ce te referi... te referi la editurile straine

Javier: Ai impresia ca scriitorii romani scriu avand in vedere un public international?

Javier: Acum intreb eu :)

Dodo: pai nu ti se pare normal? nu vrea orice tanar scriitor,

indiferent de unde ar veni el, sa ajunga candva pe acelasi raft cu "mai-marii condeiului" ?

Javier: Nu stiu, eu ca traducator scriu mai ales pentru mine

Javier: nu ma gandesc la un public anume

Javier: cu atat mai putin la lectorii din Mexic sau din Perú

Javier: care ar putea citi traducerile mele

Dodo: si atunci de ce iti publici traducerile?

Dodo: le-ai putea pastra acasa intr-un sertar daca nu te-ar interesa publicul

Javier: Pentru ca este singurul mod de a primi o retributie pentru munca depusa

Dodo: just :)) si-acum revenind "la ce ne doare"

Dodo: de ce crezi ca s-a tradus asa de putina lit. romana in Spania (imi spuneai ca de-a lungul timpului s-au tradus doar vreo 30-40 de carti)

Javier: si deoarece cred ca cartile pe care le-am ales au ceva de spus

Javier: (nu terminasem) :))

Dodo: a, iertare :D

Javier: (cacofonia aia "ca cartile" o scoti tu cumva)

Dodo: n-o scot domne

Dodo: o las acolo sa te dea lumea jos de pe pedestalul "a invatat romana intr-un an, si-acuma traduce literatura"

Javier: (Nu? Esti pro-cacofonii?)

Javier: Ah, da, bine, atunci da :))

Javier: Problema cu traducerile in limba spaniola...

Javier: putini traducatori... lipsa de interes din partea editurilor...

Dodo: pai de ce lipsa de interes? ce gusta publicul spaniol in general?

Javier: Habar nu am, ar trebui sa ne uitam la "lista de los más vendidos" de la "El Corte Inglés"

Dodo: am trecut eu prin librariile lor asta vara si se pare ca va place tare mult science-fiction-ul

Javier: Presupun ca la fel ca peste tot. plus marile nume ale literaturii in limba spaniola

Javier: Plus scriitorii americani

Dodo: si sud si nord-americani?

Javier: Ma refeream la scriitorii in limba spaniola

Dodo: aha

Javier: García Márquez, Vargas Llosa, Fuentes, Borges...

Dodo: Javier, cred ca s-a golit sacul cu intrebari

Javier: :)) ok

Dodo: ne spui o anecdota de final legata de aventura ta mioritica?

Javier: Da, cum sa nu?

Javier: Mereu am probleme cu numele meu

Dodo: ca-i asa lung?

Javier: Stii ca noi avem doua nume de familie

Javier: si eu personal (ca si foarte multi spanioli) am doua prenume

Javier: De la Francisco Javier Marina Bravo am trecut la

Javier: Marina ca sa nu confund lumea

Javier: dar chiar asa se ivesc tot felul de probleme

Dodo: cum ar fi?

Javier: Mi s-a intamplat de mai multe ori sa mi se raspunda la un mail cu "Stimata Doamna,"

Dodo: :))

Javier: Banuiesc ca oamenii au impresia ca Javier este numele de familie iar Marina prenumele

Javier: cand de fapt e invers:)

Dodo: in cazul asta, stimata doamna, va multumesc ca mi-ati permis sa va fur de langa Simion "el liftnic". Studentii de la Litere va sunt recunoscatori.:

Javier: Eu va raman recunoscator pentru sansa acordata

Javier: :)

Dorina Ivan

În goană după anticariate și librării

O fugă prin anticariatele și librăriile de pe lângă Universitate, într-o fereastră scurtă între două cursuri, îți poate completa listele cu bibliografii de la școală sau, cu ceva noroc, îți poate aduce exemplare din ediții limitate ale cărților dragi, pe care le-ai tot citi.

nouă ediție „Trei dinți din față” a lui Marin Sorescu. Pentru carte engleză am dat o raită pe la Anthony Frost. Aici, pe raftul de „new titles”, am găsit Norman Mailer – „On God”, Irving Singer – „Cinematic Myth-making: Philosophy in Film”, Will Self, autor englez bine-cunoscut pentru scrisul satiric și grotescul creat, cu „Liver”.

Dacă în librării știi mereu raftul care îți aduce tot ce-i nou, în anticariate o iei întotdeauna de la început. Cărțile pot apărea și dispărea ca și când ar cădea sub vreo vrajă ascunsă în cărțile cu copertă groasă de piele din anticariat. Mesele de lemn de la Antic ExLibris erau acoperite de albume de artă, pictură, în general: „La Peinture Egyptienne”, „La Peinture Arabe”, Rubens, Caravaggio; am găsit însă și un album voluminos cu fotografiile lui Araki. Printre toate cărțile de masaj și acupunctură, dintr-o a doua încăpere a anticariatului am găsit o carte despre mașinile de epocă – „Brighton Belles”, cu fotografii, documente și colecții întregi de automobile în miniatură. Tot pe Strada Doamnei, într-un anticariat mic, UNU, am găsit Jean Cocteau – „Opium - journal d'une desintoxication”, ediție din 1931, Max Blecher – „Inimi cicatrizate” din 1937, Mihai Eminescu – „Geniu pustiu”, o ediție din 1909, Paul Celan, un volum de poezii cu șapte gravuri editată în doar 500 de exemplare, iar, printre ele, numărul 128 de Vineri, 6 iulie 1928 a Biletelor de Papagal, în care directorul Tudor Arghezi semnează un articol „Coco la Teckirghiol”. Printre cărțile de istorie, am zărit și „Mein Kampf”, titlu pe care l-am regăsit, într-o altă ediție, și la anticarul de la fântână. Tot aici, un „Don Quijote” în volum vechi, cartonat, se întrezărea printre cărțile dinăuntru, iar afară, printre cărți de poezii, „Istoria Românilor” a lui Iorga, editată în 1929, la Vălenii de Munte. După ce m-a lăsat să frunzăresc un pic printre cărți, bătrânelul mi-a arătat ediții din 1924 ale povestirilor lui Jules Verne. Vesel colorate, cu pagini îngălbenite, răsfirate printre cărți serioase, înseninau toată înșiruirea de titluri. Nu am apucat să vorbesc prea mult cu anticarul, m-am grăbit spre curs amintindu-mi de frumoasa ediție din 1985 a „Zenobie” pe care am luat-o într-o dimineață de aici.

Prin librării, colecțiile de la Polirom și Humanitas vin cu numeroase traduceri : Irvine Welsh – „Porno”, „Jeg”, „Trainspotting”; Daniel Pennac – „Necazuri cu școală” și Tom Sharpe – „Wilt e tare”, „Alternativa Wilt”, primul foarte cunoscut, iar Pennac și Sharpe având, treptat, din ce în ce mai mulți cititori. La Eminescu, am găsit noua traducere a cărții lui Bulgakov, „Maestrul și Margareta”, editată în 2007; „Hristos răstignit din nou” a lui Kazantzakis și „Pupa Russa” a lui Gheorghe Crăciun, carte în care imaginația și curiozitatea se răsfrâng asupra manifestărilor corporalității. La câțiva pași, în Cărturești, am reținut noul volum al lui Filip Florian – „Zilele Regelui” și o

Alina Apostu

Cartea râsului și a uitării, MILAN KUNDERA

Lumea ca o portocală

Lumea lui Milan Kundera mi s-a în-
tipărit în minte sub forma unei portocale. Com-
parația poate cauza ridicări de sprâncene dacă
nu mă explic. Nici un alt fruct nu se apropie de
perfecțiunea sferoidă și, în același timp, nu se
îndepărtează de ea mai mult ca portocala. Fruc-
tul în sine e asimilat simbolic cu mărul, dar e
lipsit de irregularitățile lui, prin urmare, în-
globând caracteristici care la un moment dat se
intersectează.

Prima proiectează, după cum am
menționat, imaginea unui corp ideal coborâtă
din sistemul platonician, iar a doua imaginea
imperfecțiunii, a decrepitudinii corpului perfect
coborâtă din teologia creștină. Deși inițial
lumea lui Kundera este dominată de platonism,
ea alunecă ulterior în dezagregare. Din ce
motiv? Pentru că scriitorul se desprinde de per-

fecțiune. El cade din cerc „ca un meteorit smuls
dintr-o planetă”, ca și cum Lucifer ar fi fost
aruncat din universul lui Platon. Există un capi-
tol în „**Cartea râsului și a uitării**” dedicat
acestei obsesii a desprinderii dintr-o „horă”,
fără cale de întoarcere, care poate fi perceput ca
axă a întregului roman. Căderea aceasta per-
petuă este exponenta încorporării într-o lume
imperfectă în care naratorul pășește nesigur.
Voit sau nu, alege desprinderea fără a putea
scăpa de nostalgia întregului din care a făcut
parte. Întreaga carte este, de fapt, o cădere. Nu
poate exista coeziune pentru că sistemul perfect
de mașinație a textului care a condus la crearea
„**Insuportabilei ușurătăți a ființei**” nu
există încă. Ne confruntăm cu două universuri
diferite din care rezultă două lucrări. Problema
„**Cărții râsului și a uitării**” nu este apar-
tenența la o lume distinctă, ci descoperirea br-
uscă a apartenenței, ca o revelație, care dă un

ton grăbit, neîngrijit romanului. O lume în dez-
agregare asumată ar rămâne fără consecințe
negative asupra textului, dar abraziunea dintre
două perspective alarmant de diferite zdrun-
cină textul și îi intoxică prea mult coerența. Din
nefericire, Kundera nu reușește să-și înfrâneze
precipitarea, iar romanul său pare să-i scape de
sub control. Frazе, personaje, conflicte și sim-
boluri se perindă prin prima parte fără să ur-
mărească un tipar prestabilit și care, prin lipsa
unor conexiuni finale, nu ne conving de sincer-
itatea intenției autorului ca lucrurile să se pe-
treacă așa și nu altfel.

Trebuie să recunosc însă că privesc
cu interes chiar și acest roman stângaci al a-
utorului, care la cinci ani după acest exercițiu
literar a scris „**Insuportabila ușurătate a fi-
inței**” și pe care l-am integrat de la prima lec-
tură în trio-ul praghez Kafka – Meyrink –
Kundera.

Aura Mircea

R
E
C
E
N
Z
I
I
Î
N

C
O
N
T
R
A
P
U
N
C
T

Noiembrie, cu gândul la Praga

Mi-amintesc că pe Kundera l-am în-
tâlnit prima oară într-una din lungile mele călă-
torii și nu pot uita cum trenul intercity 526
„Aurel Vlaicu” părea să aibă un ritm mult mai
lent decât cel cu care savuram eu „Insuporta-
bila ușurătate a ființei”. Iar acum, aproape doi
ani mai târziu, analizând „**Cartea râsului și
a uitării**”, nu pot să nu spun din capul locului
că puzzle-ul pe care Kundera vrea să îl rezolvăm
nu își are rostul. Fragmentarea cărții nu e
neapărat un mod de capturare a atenției și chiar
mai mult, uneori m-a deranjat. M-am găsit în
fața unui puzzle cu o singură piesă viabilă.

Probabil că dacă nu aș fi fost seches-
trată într-un tren (din nou!), nu aș fi avut
răbadarea să ajung la adevăratul miez al cărții
– „Insula copiilor”. Acum totul pare să capete
formă. Aici Kundera reușește să transmită rolul
legăturii dintre comunism și dragoste – cartea

devenind astfel o istorie a manifestărilor iubirii
– și chiar să convingă că firul epic nu se putea
desfășura în alt context. Deoarece, în linii mari,
fiecare dintre îndrăgostiți e un tiran care vrea
totul dar în același timp, întruchipează omul pe
care partenerul vrea să îl aibă lângă el, re-
curgând la un fals compromis: Mirek nu se
simțea destul de bun pentru a avea o relație cu
o femeie frumoasă, astfel încât o acceptă pe
Zdena, care, la rândul ei, este fidelă partidului
pentru că îl iubea pe el; Marketa o acceptă pe
Eva în relația cu soțul ei, dar și ea îi va returna
Evei „serviciul”, însă această decizie rămâne un
secret al celor două femei; Cristina nu se în-
frânează datorită valențelor morale ci doar pen-
tru că, în cazul ei, iubirea ar anula latura
intelectuală a relației sale cu studentul, care se
folosește de ea pentru a depăși starea de
„litost”. Însă Tamina e altfel, eroina care
apartine autoului și doar autorului, pare să aibă
trăsăturile de care cititorul are nevoie, caracte-
ristica ei esențială fiind capacitatea de a asculta
tot ce i se povestește. Ea pare exact personajul

extras din visul unui copil în ceea ce privește
ideea de iubire, idealul etern al femeii, dar care,
tipic la Kundera, este anulat prin ideea de sex;
ni se oferă o viziune grotescă a acestuia, indife-
rent de statutul îndrăgostitei – prietenă, soție
sau amantă. Inevitabil, femeia kunderiană își
va păta într-un mod sau altul imaginea.

După ce trag liniile acestor teme, ma
văd obligată să încerc să încadrez ideea de râs
și grafomanie în acest tablou, dar nu pot motiva
decât ca fiind partea negativă a fragmentării;
sau oare e doar un mod umil al autorului de
a-și motiva stilul adoptat în opera sa „**Cartea
râsului și a uitării**”? Oricum, indiferent de
statutul lor, criticii îl vor „lerta” pe Kundera
pentru „elogiul” adus poezilor „valorosi”
demult trecuți în neființă.

Codruța Mariș

Mai tot timpul am ales să văd piesele de teatru în limita întâmplătorului. Fie că îmi plăcea numele piesei descoperit random pe net, fie că nu aveam ce face într-o zi ploioasă de joi. De data asta, la mijloc a fost alt hazard: o prietenă mi-a citit la o cafea un paragraf din romanul „Oscar și Tanti Roz” de Eric-Emmanuel Schmitt. Așa am ales să văd „Vizitatorul” la Nottara, imediat ce am recunoscut numele autorului. Și până la urmă s-a reconfirmat același mit: mergi la teatru să ai o „surpriză” - ori îți place piesa, ori îți spui resemnă într-un aparté sec și veritabil: *dar ce țepă a putut să-mi dea numele piesei.*

„Ești un impostor genial, cum ar fi Dumnezeu dacă ar exista!”

De surprinderi am tot avut parte la Nottara, mai ales că am fugit tot timpul de teatrele de stat. Cum Eugen Ionescu insistă atât de mult în indicațiile de regie din „Scaunele”, așa erau distribuite toate scaunele la Nottara, peste tot, aproape aleatoriu, ca și cum noi, spectatorii, ne foloseam de decorul piesei „Vizitatorul” pentru a sta jos. În schimb, la Teatrul Național (mai ales dacă ești student și ai bilet redus), ești silit să stai în ultimul și cel mai îndepărtat balcon încât să nu auzi și să nu vezi nimic.

Revenind la „Vizitatorul”, când respectabilul doctor, din camera boemă vieneză, și-a dezvăluit numele:

„Freud. Domnul doctor Freud.”, lucrurile deja deveniseră interesante – fiica sa fu-

divanul lui Freud

sese răpită de Gestapo, pe geam se auzeau pași de soldați în urma unei fugi de Bach, iar un nebun se juca cu înseși mințile lui Freud.

Acest misterios nebun este numit când mitoman, când evadat, când geniu, când măscărici, când impostor, când scamator prăpădit, și numai când monologurile ating puncte culminante. Pentru că Emmanuel Schmitt știe că pu-

blicul de azi nu mai e interesat de un teatru al ideilor, recurge, astfel, la o tehnică destul de riscantă: argumentările sunt conduse cu răbdare, într-un suspans încleștat, până într-un punct înalt unde sunt apoi desființate fără drept de apel. Altfel spus, colovial, toate emoțiile și toate argumentările, sunt turate la maximum și apoi desființate brusc.

Interesante sunt și intervențiile repetate ale ofițerului nazist (am spus la început, scaunele publicului fac parte din scenografie): bătea violent la ușa din spate și fiorul se simțea în toată sala. Publicul întorcea primul capul când la ușa, când la documentele lui Freud de pe birou, la fel proceda, bineînțeles, și personajul principal.

Eu aș spune că merită să vedeți un episod din viața lui Freud cu o zi înainte de a părăsi Viena, cu o oră înainte să vă logați de tot pe messenger. Oricum, efectul este garantat, și voi veți ocupa pe rând rolul unui vizitator, mai devreme sau mai târziu, pe bătrânul divan al lui Freud.

Și pentru cine nu știa, Schmitt a câștigat toate premiile pe care și le-ar putea dori un dramaturg francez. S-a născut la 20 martie 1960 în Sainte-Foy-lès-Lyon. *Se pare că atunci când e în formă poate să convingă pe oricine de orice.*

Irina Macedonski

Teatru & Muzică

Una Musica Brutal

Într-adevăr, viața e frumoasă (vezi festivalul), ca dovadă și drept urmare, către finele lui noiembrie Gotan Project a susținut un concert live la Sala Palatului. Fabulând, într-un o mie nouă sute nouăzeci și nouă, șuiera un vânt rece argentinian prin Paris și o toamnă splendid de gri se instala când într-o cafenea se înecau cu fum de țigară francezul Philippe Cohen Solal și elvețianul Christoph H. Müller. Îi țineau de urât unui Eduardo Makaroff, adânc melancolizat și suferind de dorul tango-ului de acasă. Ca să limpezească atmosfera densă și să risipească pâcla depresivă, cei doi au optat pentru răul mai mic și i-au declanșat o nostalgie experimentală: Gotan Project – ideea fiind de a constitui un grup muzical care știe să anagrameze și să (re)programeze electronic tango-ul, ori ceea ce se consideră a fi muzica „tradițională” a bordelurilor din Buenos Aires. Trei indivizi sobri, de etate respectabilă, ce poartă vestă

la costum s-au redistribuit în roluri de muzicieni. Nimic strident, nimic eclectic în stilul lor, și totuși atât de nou, de original încât influențele muzicale contemporane nu lasă o amprentă contrastantă, ci integrează în pași de dans (numărați cu strictețe) o stare de spirit actuală într-un cadru autentic argentinian. Când scârțâie discul în platane ai impresia că e sunetul pe care îl face dansatoarea când își înfige tocul, apoi și-l răsucesce violent pe parchetul subred, executând mișcarea de întoarcere din tango.

Colaborând strâns cu muzicieni argentinieni și înregistrând în Buenos Aires pentru a capta mai bine sonoritățile de fundal ale orașului, Gotan Project oferă nu o sinteză, ci o fuziune între un ritm punctat electronic și o melodie impecabil orchestrată de instrumentiști clasici, alternându-se vocea eterică a Cristinei Vilallonga din majoritatea pieselor cu câteva narațiuni rimate și ritmate de soliști, manifeste mai degrabă hip-hop. Versurile tratează teme recurente ale

tango-urilor ca într-o ars combinatoria infinită, universal valabilă: un amor-pasiune pândit din întineric de singurătatea geloasă, iar de se pornește să bată vântul deziluziei, trădări subite și scânteii vindicative se declanșează în succesiunea logică a unui scenariu fix: prima dată fulgeră, apoi tună. Temperând constant simțul originalității, Gotan Project ajunge la rafinamentul muzical spunând poveștile potrivite pe unul dintre cele mai seducătoare ritmuri, desăvârșind fiecare concert într-o formă plină de spectacol: muzică și dans.

Cine manifestă neîncredere față de spusele mele primește o recomandare amicală, ca de la credincios la Iudă: în prima după-amiază cu ploaie, să asculte Gotan Project lângă fereastră cu o cană de cafea, lungă și amară (măcar aburul să-l inhaleze de nu-i place cofeina).

Închei pledoaria cu „.”

Andreea Breazu

Momente. Oameni.

Să povestești un film de-al lui Jim Jarmusch e ca și cum ai încerca să explici cuiva intriga unui text de Urmuz. Și asta nu pentru că filmele lui ar fi la fel de criptice, ci pentru că demersul în sine e inutil. Jim Jarmusch se vizionează, se observă, se descrie, se degustă (în cazul cunoscătorilor), dar nu se povestește. Mulți îl consideră unul dintre cei mai mari regi-zori post-moderni. Din considerente care țin strict de gusturile mele în materie de cinematografie, tind să fiu de acord cu ei.

„Night on Earth” (1991) e un film de la jumătatea carierei lui Jarmusch, situându-se undeva la mijlocul drumului dintre îndrăzneala experimentală din „Stranger than Paradise” și tentele holywoodiene din „Broken Flowers”. E mai degrabă un soi de „Coffee & Cigarettes” în care a înlocuit cafețele cu taxiuri. Ambele merg pe aceeași structură narativă, și cultivă în egală măsură pasiunea lui Jarmusch pentru în-

nale. Totul într-o singură noapte capturată în două ore de peliculă.

Aparent, cele cinci episoade nu împart vreo legătură în afară de cea a mise-en-scene-ului. Poveștile personajelor sunt cu totul altele, de la oraș la oraș. La o privire mai atentă, însă, poți să observi subtilitatea cu care Jarmusch își țese pânza de păianjen în jurul tău, oferindu-ți, ca spectator, piste pe care le poți urma pentru a interconecta poveștile. O să dau numai un exemplu în acest sens : referirile recurente la orbire. În bucata din L.A. Victoria îi mărturisește lui Corky că suferă de nictaclopie, în taxiul parizian se face un joc de cuvinte la adresa șoferului, originar de pe Coasta de Azur (ivoirien – y voit rien), iar următoarea sa pasageră e nevăzătoare; personajul lui Benigni, după ce își îndepărtează la cerere ochelarii de soare, declară că se simte ca un orb care și-a recăpătat vederea în mod miraculos, etc.

Întreaga „acțiune” a filmului e susținută de di-alogurile savuroase și tragi-comice dintre personaje. Însă aici meritul revine într-o mare măsură actorilor care fac cu toții roluri, dacă nu

la capitolul talent actoresc.

Cât despre regia propriu-zisă, trebuie menționat că Jarmusch e unul dintre soldații din linia întâi ai filmului independent, așa că nu te poți aștepta de la el să dea dovadă de calofilia lui Kar Wai Wong, și să te surprindă cu imagini de o frumusețe rafinată și excesiv căutată. Capturile camerei nu ascund ridurile adevărului, căutând îndelung unghiurile în care lumina ar putea cădea în mod favorabil, ci disecă realitatea cu precizia unui chirurg. Nimic nu pare cosmetizat, decorul urban se lăfăie pe ecrane în toata banalitatea lui. Nu caută nici măcar să-ți ofere avataruri ale orașului în care își plasează povestea, alegând, în schimb, farmecul familiar al străzilor comune (de fapt, cred că e primul film turnat în Paris, din câte am văzut până acum, în care n-am zărit nici picior de turn Eiffel). Nu renunță nici în „Night on Earth” la camera fixă sau la scenele „long cut”, care au devenit deja mărci înregistrate ale stilului său, deși e mai prudent în folosirea lor decât în „Stranger than Paradise”, reușind să îi ofere privitorului imagini „ca din viață”, fără să îi lase impresia unui documentar.

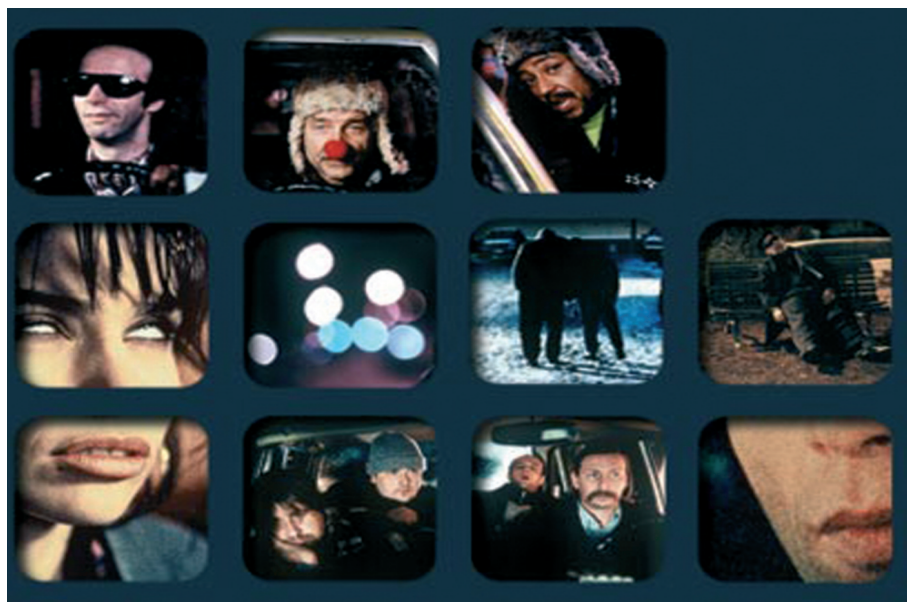
Coloana sonoră e fix în ton cu mișcările camerei și cu povestea care pendulează permanent între banal și absurd, oferind produsului final o notă de bizar-carnavalesc. Tom Waits, (alt „om de incredere” al lui Jarmusch) cântă, cu vocea lui sacadată de metronom răgușit, „Good Old World”, și „Back in the Good Old World”, în vreme ce pe ecran viața de noapte a orașelor se derulează din viteză automobilului :

„When I was a boy, the moon was a pearl
the sun a yellow gold.
But when I was a man, the wind blew cold
the hills were upside down.
But now that I have gone from here
there's no place I'd rather be
than to float my chances on the tide
Back in the good old world.”

Și de fapt, despre asta e vorba în „Night on earth”. Despre o lume, care, în fond, nu e așa de mare pe cât am crede, și în care îți este permis să privești pe gaura cheii în viețile tuturor indivizilor pe lângă care ai trecut pe stradă, cu care ai împărțit aceeași banchetă într-un tren sau care au stat în fața ta la o coadă la supermarket, și pentru existențele cărora ai construit în câte un moment de plictiseală, vreun scenariu imaginar.

Spuneam mai devreme că filmele lui Jim Jarmusch nu se povestesc. Asta pentru că, mai presus de toate tehnicalitățile de rigoare, care dau până la urmă măsura unui regizor bun sau mediocru, frumusețea peliculelor lui stă în micile detalii- sunetul premonitoriu al unor clopote care bat tocmai când trupul fără suflare al unui episcop e abandonat într-un parc, privirea complice surprinsă într-o oglindă retrovizoare pe care o împărtășesc două femei din lumi diferite, un nas roșu de clovn pe chipul unui bătrân dezorientat.

Dorina Ivan

tâmplările cotidiene lipsite de dramatismul artificial pe care ni l-a tot servit cu lingurița industria cinematografică.

Așa cum îi stă bine domnului Jarmusch, acțiunea din „Night on Earth” e segmentată în 5 episoade, fiecare derulându-se pe parcursul unei călătorii cu taxiul dintr-un alt oraș al lumii. Primul, în Los Angeles, unde „everyone wants to be a movie star” și toate femeile așteaptă un bărbat care să le iubească pentru ceea ce sunt; urmează New York, orașul în care orice e posibil : poți cumpăra pentru uzul personal mașini de poliție folosite, iar foști clovni de circ din Germania care nu sunt capabili să conducă un automobil se fac șoferi de taxi; la Paris orbii merg la cinema, cunosc traseele rutiere mai bine decât șoferii de cursă lungă, și toată lumea e pusă pe ceartă; în Roma, taximetriștii par întrupări ale pălărierului nebun al lui Lewis Carroll, iar episcopii decedază subit de indignare, pe când în Helsinki, oamenii beau de sting ca să uite de frig și de tragediile perso-

na. Totul într-o singură noapte capturată în două ore de peliculă. Aparent, cele cinci episoade nu împart vreo legătură în afară de cea a mise-en-scene-ului. Poveștile personajelor sunt cu totul altele, de la oraș la oraș. La o privire mai atentă, însă, poți să observi subtilitatea cu care Jarmusch își țese pânza de păianjen în jurul tău, oferindu-ți, ca spectator, piste pe care le poți urma pentru a interconecta poveștile. O să dau numai un exemplu în acest sens : referirile recurente la orbire. În bucata din L.A. Victoria îi mărturisește lui Corky că suferă de nictaclopie, în taxiul parizian se face un joc de cuvinte la adresa șoferului, originar de pe Coasta de Azur (ivoirien – y voit rien), iar următoarea sa pasageră e nevăzătoare; personajul lui Benigni, după ce își îndepărtează la cerere ochelarii de soare, declară că se simte ca un orb care și-a recăpătat vederea în mod miraculos, etc. Întreaga „acțiune” a filmului e susținută de di-alogurile savuroase și tragi-comice dintre personaje. Însă aici meritul revine într-o mare măsură actorilor care fac cu toții roluri, dacă nu

Misterul de LA 120

Într-o dimineață, în pauza dintre două cursuri, o echipă de studenți vine în fugă cu-o foaie: „Dom' profesor, dom' profesor, ia uitați ce-am găsit pe net!”

Și-mi arată un print mărunț, tras în corp 8: „Victime ușoare, studenții credeau tot ce le spun; atît de mult, încît minciunile veneau de la sine, fără vreun efort deosebit: Arghezi ținuse un jurnal intim, Lovinescu îi datora bani lui Călinescu, Eliade îi scria piesele lui Sebastian.”

„Cine-i descrieratul ăsta?”, am întrebat. „Pare un prof de la noi.”

„Sau un student deștept, care se joacă de-a profesorul. Cum facem să-l descoperim?”

„Să întrebăm în consiliu!”, propune un student.

„Nu.”, zice altul, „Poate n-au simțul umorului și-l zboară. Mai bine deschidem un cenacul.”

„Cum așa?”, m-am mirat. „Simplu. Dacă e prof, moare de curiozitate să ne vadă. Dacă-i student, vine să citească. În ambele cazuri, dăm sigur de el.”

Nu-mi mai amintesc dacă așa s-a născut ideea cenaclului. Poate, de fapt, studenții au propus-o pur și simplu. Poate aveau chef să se joace de-a literatura cu noi, tartorii catedrelor. Sau poate „descreieratul” era chiar unul dintre ei. Cine mai știe și cine mai are chef să scoțcească prin memorie, separînd realitatea de ficțiune?

Pînă la urmă, „Atelier postmodern” a plecat la drum în primele luni ale lui 2008, într-o sală mică și răutăcioasă: 211. Nu prea aveai loc să-ți întinzi picioarele, iar băncile, puține și hepatice, parcă te împingeau pe geam. Asta nu i-a împiedicat pe studenții anului I să se simtă ca acasă: s-au apucat de afișe în Corel, au adus prăjituri și fursecuri, cronici literare și poezii, proză și texte de blog.

În toamnă, ne-am mutat la 120. Am coborît un etaj, dar am scăpat de bănci și-am cîștigat vreo 60 de locuri. Din octombrie, de cînd studenții au luat-o de la capăt, s-au umplut toate; ba chiar lumea s-a mai instalat și pe parchet, ca la „Junimea” lui Crohmălniceanu. Vegheați părintește de Vianu,

cu părul sepie și privirea sclipind de-o dublă intenție, temerarii s-au apucat de citit: Paul Buga și Darie Duncan, Alexandra Pațanghel și Cristi Cotarcea, Iulian Curuia și Adrian Haidu. Cîte doi în fiecare săptămînă. Prin fața publicului au început să defileze prinți matematici, fractali, motani cu barbă albă, Eminescu (desigur, postmodern), o carte cu pitici de plumb, un almanah de medicamente poetice... Televiziunile au apărut pe la uși (greșiseră sala, mergeau la Decanat, la o conferință), reprezentanții ziarelor la fel, strecurați prin mulțime. Se zvonea că la Litere se polemizează mai ceva ca la „Sburătorul”. Toți voiau să dezlege misterul de la 120.

M-am gîndit să le dau o mîină de ajutor. „Atelierul postmodern” e ca o fabrică de muzică – diversă, ciudată, puternică. Într-o seară, îți sună Tiff Lacey, într-alta, Denez Prigent. Azi îl auzi pe Bertrand Cantat, mîine o ascuți pe Loreena Mc Kennitt. La 20 de ani, vocile au nebunia talentului și forța lucidității: explozii de sensibilitate controlate riguros, rafinate la sonoritatea optimă. Fiecare cititor, fiecare critic, fiecare teoretician în devenire venit să-și smulgă două ore din timpul liber găsește tonul potrivit, altul decît al colegilor. Nimeni nu pierde, toți sînt gata să devină campioni.

În fiecare marți, ritualul se repetă. La ora 18, nu mai ai loc nici pentru o pungă. Scaunele sînt ca marfa de contrabandă: cine se pricepe o aduce pe ascuns, de la celelalte etaje. Încep manevrele strategice. Veteranii anului II ocupă primele rînduri și centrul sălii, de unde, ca dintr-un turn de control, pot monitoriza discuțiile. Studenții anului I se strîng în spate, pe ultimul rînd, sub protecția lui Vianu. Bloggerii își încarcă laptop-urile discret, la prizele din colțuri. La și zece, autorii vin în față, pregătiți de spectacol. Sala se liniștește, foșnetele încetează. Se ascut cuțitele, pentru ora a doua.

Pînă acum, totul a mers ca pe roate. Au citit autori captivanți. Au fost lăudați, criticați, disecați pînă la cele mai mici detalii. Doar pe „descreierat” nu l-am găsit; în ciuda eforturilor noastre, nu și-a făcut încă apariția.

Ion MANOLESCU

LA 120
TELIER
p
o
s
t
m
o
d
e
r
n

Scenacu: locul în care literele se dau în spectacol

Înainte de
lectură...

Desene de Marius și Pandeles

După:

Cristi Cotarcea

printesa scortişoară

bufonii atârnați de candelabru
cântau marsul albinelor prin iarbă
în căutare de borcane cu miere.

regele dansa pe picioaroange
dansul acela când ne călcăm
pe picioare, pe opinci,
pe urmele din nisip.

aricii aruncau cu bulgări
în ceasuri și în rotitoare
iar dimineța
se urcau în cocotier
ca niște verurițe
dornice de călătorii.

trăiam în urechea
printesei scortişoară
și nu mă temeam de nimic.
îmi era și pat, și pernă,
și somn, și mic dejun.

un motan cu barba albă

aseară eram un motan cu barba albă
stăteam culcat pe covorașul meu cel galben
și priveam plictisit castronul cu lapte
pe care scria corabia piraților.

nici nu știam ce înseamnă asta
până când ghemul de ață cu care mă joc
când afară plouă și este foarte frig
mi-a explicat că pirații sunt ceva de băut
iar corabia este o stare de spirit
pe care o ai când bei pirați.

când vreau eu
mi se face sete
din senin
și atunci golesc
toate săgețile voastre.
și mă voi scărda.

razele treptelor
îmi gâdilă tălpile
degetul mic poartă
două ventuze în frunte
cârlișele sunt imense
tășnesc din călcăie
ca pintenii.

simțeam ceva
ce nu poate fi simțit
atunci mă dădeam jos
din gondolă
și îmi dezveleam
blana de delfin.

delfinul clandestin

Cristi Cotarcea este student în
ultimul an la facultatea de
limbi străine secția slavă-
hindi. Are barbă. Fiti vigilenți!
just_a_dream13@yahoo.com

cronică

a fost o noapte ca oricare alta
când luna urlă fiindcă lupii-s duși
pe la răscruci se răstignesc isuși
și nici un tren nu deranjează halta

acum lumina-i moale și oranjă
poetii scriu pe lemnul de sicriu
despre funingine despre rachiu
pe uliți patrulează o vidanță

o mână un flăcău de la periș
cu ochiul blând cu inima bolândă
din vina unei fete evident

alături melcii macină măcriș
cu dinții-nfipti în fibra cea plâpândă
ce înduioșător eveniment

un terci înșăngerat cu gust de fier
azi mamă astăzi am mâncat bătaie
eu am să sparg fereastră și-am să zbir
când o să se întunece de ploaie

și cad perdelele de catifea
primi ar fi grozav dar casa-i goală
și pânză de tifon dac-aș putea
un kil de vin și-o soră medicală

și primăvara ieșe pe sub uși
miroase-a doliu a formaldehidă
azi mamă astăzi sunt cu toții duși
eu vin dar nu-i nici dracu' să-mi deschidă

fereastră**spiritism**

în sat nu mai cântau de mult cocoși
în buzunar n-aveam nici o para
o bahnă lumea ne-o înconjura
și limacșii-mbălau pereții groși

taverna mirosea a cherhana
bătrânul marinar murise-aici
și ne vorbea de cruntul său suplici
din marea-n care-acum se marina

i-am dat și lui un strop de vin burgund
când și-a-ncheiat funestul monolog
am râs și-am mai îmbătrânit puțin

apoi căzuți într-un cotlon imund
am scos din traistă pâine și batog
și ne-am împărtășit în mod creștin

Sergiu V. Vasile,

împăratul utopic al Balcaniei este student la FLLS
<http://drojdia.net/vasile>

INIMĂ SFĂRÂMATĂ

Dacă l-ai fi întrebat pe autorul romanului *Inimă sfărâmată*: „La ce dracu' te-ai gândit când ai scris așa ceva? Și mai mult, ai gândit ceva când ai publicat?” - nu te-ai fi așteptat la vreun răspuns, mai ales la unul inteligent. Dacă te uitai la chipul lui, nu o puteai face mult timp. Maxim câteva secunde, după care întorceai privirea brusc, ridicând în același timp mâinile, reprimându-ți apoi gestul, realizându-i inutilitatea. Sprâncenele însă îți rămâneau într-o poziție ciudată, nici ridicate, nici orizontale, sprâncenele parcă luau forma spiroidală a nasului autorului romanului *Inimă sfărâmată*.

Inimă sfărâmată... de ce ai alege un asemenea titlu? Te întrebai și rămâneai așa, în dubii, ca personalitatea dubioasă din fața ta.

Câte asemenea întrebări aveau în arsenal? Și totuși, o singură întrebare îți rămânea rezervată. De ce ai citit romanul?

Din curiozitate, îți răspundeai. Și atunci, e posibil ca și autorul să fi fost mânat de aceeași curiozitate?

Îți rămânea doar să uiți că ai citit, să uiți că ai cunoscut un om care a scris așa ceva, să te ridici și să îi spui un pseudo „bună seara”, și să pleci. La tine acasă. Să te întorci la viața ta. Să dai totul dracului.

Realizai în scurt timp că nu puteai da totul dracului, ceva te măcina. Te duceai frumos în bucătărie, îți pregăteai o cafea, prăjeai niște cartofi, presărai sare peste ei, dar gândurile se îndreptau mereu la aceleași întrebări, obsesive. Mâncai absent.

Îți luai ceașca de cafea și te așezai pe fotoliul tău, deschizând un curs ce trebuia învățat. Apoi, brusc, îți aminteai tot ce aflasei în ultimul timp despre autorul romanului *Inimă sfărâmată*.

În primul an de facultate, ai făcut cunoștință cu el din politețe. Era genul de persoană pe care, dacă nu o cunoșteai, nici nu îți doreai să o cunoști.

În al doilea an de facultate, ai ieșit la o bere cu el și ai aflat că lucrează la un roman care va revoluționa conceptul. Vorbea întruna și într-una din ideile lui te-ai regăsit, ca o melodie într-o compilație.

În al treilea an de facultate, nu l-ai mai întâlnit la facultate. Te-ai dus la el acasă și ți-a spus că nu ar mai avea rost să continue studiile, când își va termina romanul, le va da el ceva de studiat profesorilor. Ți s-a părut cam radicală și riscantă opțiunea lui.

L-ai dat dracului, aveai alte lucruri de

făcut.

Sorbi puțin din cafea, și în zațul rămas acolo ți se pare că îi observi forma spiroidală a nasului. L-ai mai întâlnit la nunta lui. Genul de tipă care nu iese în evidență doar dacă se ascunde după zidul chinezesc. Altfel, prin fizic, atrage atenția ca un obiect luminat de un reflector pe o scenă aflată într-o sală întunecată. Prin ceea ce spunea, te făcea să nu mai poți spune nimic, iar vocea ei spărgea tipare, timpâne...

S-a măritat cu el pentru că îi citise romanul, încă neterminat.

L-ai mai văzut la lansarea de carte. Și de atunci, nu ai mai vrut să îl vezi. Ai aflat de la prietenii comuni că: în câteva luni, romanul lui a fost considerat cel mai mare fiasco, de la *Cronicile unei nebunii încoace*; că nu s-a mai putut angaja nicăieri pentru că nu avea studiile terminate; că soția... încă mai stătea cu el dar îi mânca zilele, pe care în prealabil le gătea la foc (cu foc) mic; ca arăta groaznic și nu mai avea niciun prieten.

L-ai mai văzut apoi doar în romanul pe care i l-ai cumpărat. Avea o poză pe coperta din spate. Arăta ca dracu', iar romanul era unul siropos, de un romantism atât de dulce, că, dacă îl citeai în timp ce beai cafeaua, nu mai puneai zahăr în ea. Iar titlul făcea toți banii... *Inimă sfărâmată...* Ce dracu' e-n capul unora?

Dacă ai fi trăit, cumva, două sute treizeci și doi de ani, ai fi înjurat când ai fi aflat că romanul *Inimă sfărâmată* era considerat unul dintre cele mai revoluționare romane ale tuturor timpurilor. Bineînțeles, la o asemenea vârstă, ai fi înjurat practic pe oricine și orice. Dar mai ales pe academicianul care te-ar fi vizitat la spital. Te-ar fi întrebat pe un ton mios: „ce mai faci, cum te mai simți, tate? te tratează bine sora?”.

Apoi, ar fi apăsător un buton și un scaun i s-ar fi așezat sub fund, undeva aproape de patul tău. Te-ar fi privit în ochi și ar fi ridicat un colț sau altul al unei buze, spunând, pe un ton ceva mai săltăreț: „hai să îți dau o veste bună!”.

Te-ai fi gândit că îți dă o vestă, la vârsta aia, nu prea ai mai fi auzit bine.

„Îl mai ții minte pe fostul tău coleg de facultate? Ăla, care a scris romanul ăla siropos?” Ochii tăi ar fi prins puțină viață, de te miri de unde, și ți-ai fi amintit cu groază de fostul tău coleg și romanul lui.

Academicianul ar fi început să îți explice noua teorie literară, preluată de la una din schițele lui Goethe. Ți-ar fi făcut un

desen folosind un gadget pe care l-ai fi înjurat, neștiind ce e și cum se folosește. Ți-ar fi desenat în spațiul din fața ta, cu acel gadget, un punct. Ți-ar fi spus: „în punctul ăsta, se află poezia primordială, veche de când Platon”, apoi ar mai fi desenat un cerc în jurul ei, arătându-ți cele trei mari genuri: liricul, epicul, dramaticul, și subspeciile care vin între acestea, unindu-le. Ar fi continuat să deseneze cercuri concentrice, pe care ai fi putut vedea linii ce se unesc cu punctul poeziei primordiale, ți-ar fi dat nume ciudate ale extraspeciilor literare găsite în urmă cu două sute de ani, apoi subspeciile care le unesc, țesând o pânză de păianjen beat.

"Dar - ar fi continuat academicianul dacă nu ai fi adormit - acestea sunt bidimensionale. Hai să îți arăt ce s-a descoperit de curând." Și desenul ar fi devenit tridimensional și mult mai complicat. Punctul poeziei primordiale ar fi rămas acolo, dar atâtea linii reprezentând sub și extra specii de literatură ți-ar fi obosit ochii, în tridimensionalitatea lor sferică.

„Ei, acum, ce a făcut colegul ăsta al tău de a revoluționa totul? Fiecare text are anumite trăsături ce apar pe schița asta sferică. Odată introdus romanul lui în aparatul ăsta, din sferă rămân numai acele linii și cercuri reprezentând caracteristicile romanului *Inimă sfărâmată...*"

Și academicianul ar fi introdus romanul în micuțul gadget, determinând sfera-literară să renunțe la caracteristicile neîntâlnite în acest minunat roman de dragoste. Linie cu linie, cerc cu cerc, din tridimensională schiță ar fi fost sfâșiați pixeli. Până când s-ar fi conturat din ce în ce mai clar, smulșă parcă din piept sau dintr-un manual de anatomie, o inimă... sfărâmată.

Adrian Haidu,

student în anul III la Facultatea de Litere din București, secția Română - Engleză, a terminat liceul de industrie alimentară "Elena Doamna" din Galați. Poate fi contactat la adresa triada_a@yahoo.com sau telepativ.

Tineri foiletonști, la arme!

MOCENIGO

EPISODUL 1

În spatele depozitului numărul unu de la marginea Balatonului, într-o casă de tinichea pe care iarna o găseai lângă țevile de pompare a apei calde de lângă uzina orașului, iar vara pe partea cealaltă a drumului, așezată exact în locul de unde puteai spune că-ncepe câmpia, Mocenigo stătea și citea ziarul. Lângă el, o cutie încă nedesfăcută de perlandez, pe care o ascunsese sub o geacă ruptă ca nu cumva s-o vadă Spif.

Propriu-zis, Mocenigo nu locuise niciodată în construcția de tinichea pentru că avea casă și acareturi dar venea aici din când în când, ca la o casă de vacanță și toată lumea știa că acela e locul lui Mocenigo. Răsfoi ziarul de mai multe ori, după care îl lăsă enervat deoparte:

- Aștia n-au horoscop.

O voce se auzi din cort:

- Ce-ți trebuie, bă, ție horoscop, tu nici nu știi când ești născut.

Printr-o deschizătură acoperită cu cârpe, apărură întâi un smoc de păr roșcat, apoi, încet - încet, un cap de om matur care părea că s-ar fi născut a doua oară. Îi zâmbi lui Mocenigo.

- Ia zi, ce-ți trebuie ție horoscop când tu nici nu știi când te-ai născut? repetă individul, acum pe de-antregul ieșit afară.

Mocenigo se uită lung la el, îl măsură de vreo două-trei ori statura și conchise:

- Nu, n-aș putea să te bat!

.....

Trimiteți
episodul 2!
Pe bune.

- păstrați registrul stilistic al textului;
- nimeni nu călătorește în timp, nimeni nu se împușcă, but ninjas are ok;
- mai avem nevoie de încă 3 episoade (povestea se încheie în al patrulea număr al revistei);
- cea mai bună variantă pentru episodul 2 va fi publicată;
- Doamna Grasă refuză să fie personaj, prin urmare ficționalizarea ei este interzisă;
- nu scrieți mai mult de 10.000 de caractere cu spații.
- așteptăm continuările Dvs la adresa doamna_grasa@yahoo.com; specificați în titlul mailului „pentru romanul foileton”.

Pe alea de la fumoar, se pun patru întrebări simple, răspund șase studenți.

1. Cu ce ai rămas din facultatea asta? Ce materie ți-a plăcut/ce profesor?

A.Z.: Mi-am îmbogățit vocabularul, am citit cât poate n-aș fi citit niciodată, facultatea asta m-a ajutat într-un fel să apreciez lectura. Ca materie preferată, Comunicare interculturală cu Andra Vasilescu.

M. N.: Am rămas cu iluzii. Folclor. Adrian Stoicescu.

C.D.: M-a format până la urmă. Mi-a plăcut „cursul de „Folclor literar”, prof. A. Stoicescu și cursul de „Polemici interbelice” ținut de prof. Paul Cernat.

F.O.: În primul rând facultatea asta îmi desăvârșește sufletul, prezent în fiecare colțisor al corpului. Mă învață unde să caut și cum să gândesc. Cel mai mult mi-a plăcut cursul de *Avangardă* cu Simona Popescu.

P.P.: La Facultatea de Limbi Străine mi-a plăcut Petruța Năiduț. Nota 10 pentru cunoștințe, mod de aplicare și charismă. Din păcate, la Litere, profesorii universitari au adoptat o manieră conservatoare de predare care i-a făcut să nu iasă în evidență mai deloc. Nu am trecut ca gășca prin apă, și profesori precum Andra Vasilescu și Mircea Vasilescu mi-au plăcut cel mai mult. Evident, mi-a plăcut și Ion

Manolescu prin partea practică, cenacluri și comunicare, Mircea Cărtărescu prin farmec și umilință.

B.B.: Am rămas cu un număr de dureri de cap și intenții de repatriere pe tărâmurile natale, echivalent cu numărul de examene, de unde scădem examenele la Folclor (prof. Stoicescu) și Literatură pașoptistă (prof. Papadima).

2. Care e primul lucru pe care îl faci imediat după absolvire?

A.Z.: Plec în vacanță 3 săptămâni și după mă gândesc la master.

M.N.: Am să plec o săptămână la Vama Veche cu cortul.

C.D.: Plec în vacanță, încep o afacere și mă înscriu la master.

F.O.: Mă pregătesc pentru masterat în domeniul publicității.

P.P.: Plec din țară. Absolvirea nu face decât să îmi deschidă drumurile și granițele, doar că nu în sensul unor porți care stau largi deschise, ci al unor porți al căror lacăt zace spart la picioarele mele. Nah, ca să fie literar.

B.B. Fumez o țigară în curtea facultății și îmi accept decăderea din actor în spectator.

3. De ce ai vrea să devii profesor?

A.Z.: Momentan nu vreau să devin profesor, ar fi a doua opțiune pentru mine. Aș vrea să am altă meserie și de ce nu, nu m-ar deranja câteva ore de predat.

M.N.: Nu aș vrea să devin profesoară.

C.D.: Aș putea să fiu profesor și să-mi permit un al doilea job.

F.O.: Aș vrea să devin profesor pentru că e minunat sentimentul că ești înțeles și oamenii au încredere în tine etc.

P.P.: Nu mă fac profesor. Înțeleg prea bine chinul de a avea cunoștința și chinul și mai mare de a o da mai departe. Vreau ca tumultul vieții mele să nu influențeze prea multe destine, ci mai degrabă să mă crească pe mine.

B.B.: Din mai multe motive, dar cel pe care nu mi l-a insuflat facultatea este cu siguranță ambiția de a fuma o țigară cu diriginta de la egal la egal (i-am promis asta).

4. Ce părere ai despre criza financiară?

A.Z.: Nu știu ce să cred.

M.N.: Nu cred în criza financiară.

C.D.: AC/DC au vânzări record de fiecare dată când apare o criză financiară.

F.O.: Criza financiară cred că o resimt destul de mult pentru că unul dintre părinți nu mai lucrează.

P.P.: Sunt destul de îngrijorată de criza financiară care pare să cuprindă întreaga lume. Nu poți să stai liniștit, mai ales în prag de absolvire, care înseamnă pentru majoritatea: să-ți iei un job, să pășești în lumea maturilor. Îmi pare foarte rău că firme mari profită după urmele acestei crize, prin disponibilizări, fraude și diverse, lucruri care nu fac decât să înrăutățească situația.

B.B. Pentru mine nu există noțiunea de criză financiară, asta ca să-l parafralez pe Noica.

Irina Macedonski

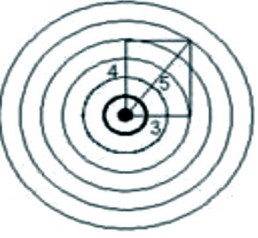
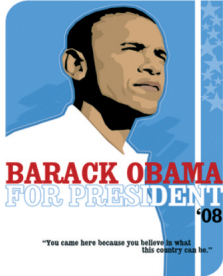
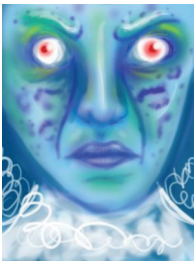
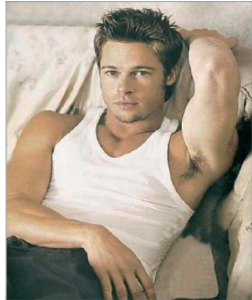
C
o
l
t
i
i
l
u
i
S
e
v
e
r

Johnny, tu n'est pas un ange!

Imaginea aceasta mustăcioasă (deși recent părul facial a suferit unele schimbări) și cu ochi acuzatori (are ceea ce doctorii numesc un „ochi clinic” G.G.M.) mă duce cu gândul la o viclenie de Ivan Turbincă lipsit de histrionisme dar alocat în schimb cu o doză substanțială de calotă glaciară. Desigur n-am putea spune că Sever este rece dar nici că dogorește căldură. De fapt, Sever se măsluiește în așa fel încât despre el nu se poate spune mai nimic decât că este cum este. Și cum este Sever nu prea e de spus...e un caz, fără îndoială, merge cumva, vorbește cumva, i se congestionează fața când e pornit(rareori) are întotdeauna o părere demnă de luat în seamă (și dacă nu are o părere își face și din asta o părere), bârfește cumva, dezmente ultima afirmație cumva...e cumva. Aș putea scrie câteva pagini numai cu observații despre fizicul lui kantian de firav...dar asta n-ar ajuta cu nimic expunerii. Văd, în rarele momente când se deschide, când ne mai jucăm infantil de-a camera sincerității sau când îi mai spune Sânzianei că nu e femeie (bine: „din perspectiva mea”) sau când îi mai adresează Ioanei un *Fă* cuceritor sau când îi cântă Mădălinei imnul Rusiei că Sever e și altcumva și tocmai acest altcumva îl face mai interesant. Sau în cuvintele Adrianei-o figură. Ipocrit? Ipocrizia are ceva mult prea parșiv și a alături această trăsătură firii adeseori atât de bulversate a coconului e poate o greșală. Pentru că, dacă n-ați observat, așa reacționează Sever de fiecare dată când vrea să arate că nu înțelege ceva: se uită fix la tine cu ochii mari de parcă ce i-ai spune tu în acel moment e un lucru atât de străin de mintea lui și-l miră atât de tare - „Ceeeeee?”- deși poate l-a sucit și l-a răsucit în minte de zeci de ori înainte ca ideea să se nască în mintea ta atât de coruptă... Sever e fecioara care nu cedează niciodată.

Sub deviza: *am un singur scop, horoscop!* Doamna Grasă prezintă:**Horoscopul Pornograf**

Vărsător Ținând cont de tema acestui număr, vărsătorilor le recomandăm în această lună următoarea poziție: Pe de altă parte, lectura recomandată vărsătorilor este Biblia.	Capricorn Capricornii (adică, în principiu, eu) vor avea (adică, în principiu, voi avea) foarte mult succes la fete în această lună, după cum se poate observa: Capricornii nu vor mai avea timp să citească nimic, din motive mai sus menționate.	Săgetator Săgetătorii nu vor nimeri ținta luna aceasta. În schimb, cu plăcere anunțăm că, în ceea ce privește banii, lucrurile vor merge extraordinar, după cum se poate ușor observa: 	Scorpion Scorpionii vor citi <i>Învățăturile lui Neagoe Basarab</i> toată luna, și nici cu viața sexuală nu vor sta mai bine.
Pești Se vor scalda în ape tulburi și vor avea ochii bulbucati toată luna. Din aceasta pricina, nici ei nu vor citi nimic, în schimb vor face sex cu... 	Fecioara 	Leu Lucrurile decurg rău de tot. Începeți luna citind Șotron în stilul indicat de Julio Cortazar și la pagina 150 pierdeți șirul. Reluați de la început lectura dar nu treceți de pagina 300 ca iarăși pierdeți șirul. Pentru a treia oară, începeți să citiți iar, de data asta în modul clasic de lectură. La pagina 244 găsiți șirul pierdut prima oară și decideți să continuați în ordinea indicată de autor, dar la pagina 300 iar vă pierdeți. Pentru a patra oară, reluați lectura și o veți continua până la sfârșitul lunii. Cu sexul e ok.	Gemeni Mișto:
Rac Urâtă zodie. Mai gândiți-vă. 	Taur Spre deosebire de berbeci, taurii își vor lua libertatea de a da click pe cancan.ro toată luna. Taurii sunt ființe îngrozitoare: 	Berbec Veți citi cărți serioase și luna aceasta va fi prielnică studiului. Este posibil să vă certați cu parinții dar nu trebuie să luați prea în serios aceste neînțelegeri. În principiu, Venus ar trebui să vă ajute să găsiți partenerul de viață și toate lucrurile se vor rezolva excelent la sfârșitul lunii. Berbecii sunt, într-adevăr, ființe excepționale, inteligente, foarte frumoase și interesante.	Balanță Vă veți reevalua toate deciziile luate până acum.

...pe vremea lui Tanti Varvara

Că am vazut eu că popa de trefla aduce necaz acum doi ani și a fost inundații multe, nene ce de inundații și azi dimineață mi se-arată în cafea tot felul de taifune, dumnezeule, pe coasta dalmată. O damă de romb se-nerucisase acum două zile peste juvelele negru și asta e de bine pentru că de la INMH au venit aceleași date, femeia aia spunea despre intemperii- da' prin munți, nu pe la noi. Și e presiuni în atmosferă de ceva timp încoace, semn că în aer sunt multe lucruri inutile și păcătoase. Dinspre Santorini, locul secret al vrăjitoarelor, am văzut în glob semnale de năpastă și calamitate, crize diavolicești, că nu ne lasă necuratul în pace nici în zilele cu soare. Pentru următoarea lună se anunță: în casele fraierilor care nu mă plătesc o să plouă cu sânge și cu broaște râioase, în casele celor care pun bani în pușculița babei, Dumnezeu vede și le-aduce soare la ferestre dimineața, chiar dacă stau în Ferentari. Li se vor împăienjeni ochii și vor vedea totul în ceață, or să li se spargă termopanele și-o să le intre iarna-n casă celor care nu ascultă de chiro-manția mea. În rest, e destul de bine, iarna nu vine greu, ba cu soare și dinspre mediterană curge o briză liniștită, puțină vreme crizată dinspre vest care să dea dumnezeu să nu s-așeze și peste mințile noastre...

DOAMNA GRASĂ

punne ordine în litere!

